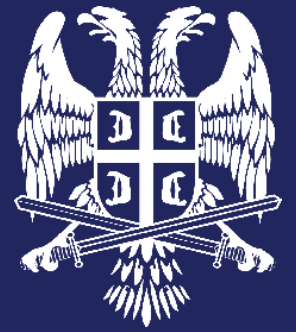

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452 - 9165

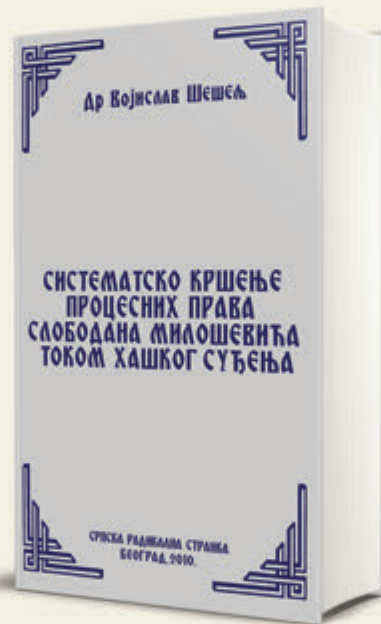
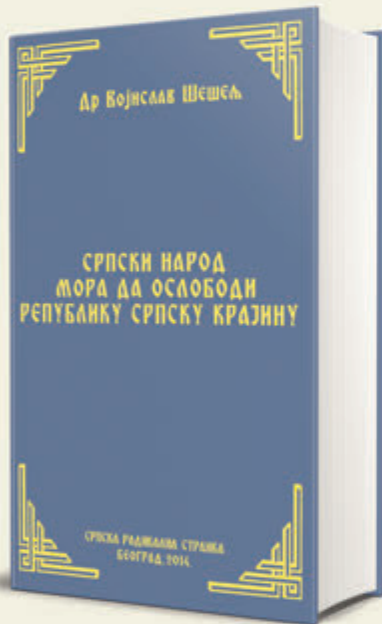
НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ФЕБРУАР 2019.
БРОЈ 3587

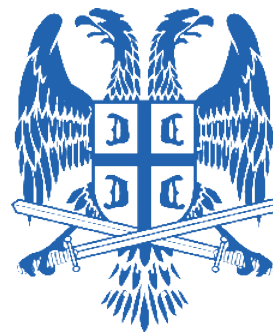

Први сусрет
**ВЛАДИМИРА ПУТИНА
И ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА**

Научна дела др Војислава Шешеља

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
МАГИСТРАТСКИ ТРГ 3, ЗЕМУН

Оснивач и издавач

Српска радикална странка

За издавача

проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Ружица Николић

Уредник издања

Александра Белачић

Секретар редакције

Дамирка Видовић

Помоћник главног

и одговорног уредника

Ивана Ивановић

Редакција

Александра Белачић, Милош Хркаловић,

Вјерица Радета, Милош Скопљак,

Душан Станојевић, Жана Живаљевић,

Смиља Гламочанин Варга, Душко Секулић,

Милица Перић, Марина Недељковић,

Јелена Марковић, Вељко Стајковић,

Сњежана Бунић

Унос текста

Златија Севић

Лектура и коректура

Ивана Ивановић

Уредник Издавачког сектора

Марина Ристић

Председник Издавачког савета

проф. др Војислав Шешел

Издавачки савет

проф. др Милован Бојић,

Милорад Мирчић, Немања Шаровић, Вјерица

Радета, Наташа Јовановић, др Никола Жутић,

Александра Белачић, Драган Ђурђевић,

Душко Секулић

Штампа

АМД „Систем“

За штампарiju

Драгољуб Кешел

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Магистратски трг 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године

CIP - Каталогизација у публикацији

Народна библиотека Србије, Београд

329(497.11)

ВЕЛИКА СРБИЈА : новине Српске радикалне

странке / главни и одговорни уредник

Ружица Николић. - Год. 1, - бр. 1 (12. јул

1990)-Београд : Српска радикална странка,

1990-. 30 cm

Месечно

ISSN 1452-9165 = ВЕЛИКА СРБИЈА

COBISS.SR-ID 19291650

2 ВЛАДИМИР ПУТИН У ПОСЕТИ СРБИЈИ

6 ОРДЕН СВЕТОГ АЛЕКСАНДРА НЕВСКОГ
- ЧАСТ КОЈА ОБАВЕЗУЈЕ!

10 НОВА КЊИГА ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА
- „НОВОПАЗАРСКИ КРАЉ ХЕРОИНА
РАСИМ ЉАЈИЋ“

16 КУРТА И МУРТА

18 САВЕЗ ЗА СВЕ И СВАШТА

24 ГЛУМЦИ ГЛУМЕ ПОЛИТИЧАРЕ

28 СРБИЈА НА ОДРЕЂЕНО ВРЕМЕ
И ДРУГЕ МАХИНАЦИЈЕ

30 УПОЗОРАВАЛИ СМО - ДЕСИЛО СЕ

32 БУЏЕТ И ПРИКЉУЧЕНИЈА

34 ШТЕТОЧИНСКО ДЕЛОВАЊЕ
ЗОРАНЕ МИХАЈЛОВИЋ

40 ИЗВРШИТЕЉИ НА НАЈГОРЕМ ГЛАСУ
МЕЂУ ЈАВНИМ СЛУЖБЕНИЦИМА

42 ТЕРОР НАЗОВИВЛАСТИ ЛАЖНЕ
ДРЖАВЕ КОСОВО И ЛИЦЕМЕРЈЕ ЕУ И САД

45 ЕКСКЛУЗИВНО:
КО ВЛАДА ЦРНОМ ГОРОМ И
КОСОВОМ И МЕТОХИЈОМ?

49 СТРАНЕ ДИРЕКТНЕ ИНВЕСТИЦИЈЕ
У СРБИЈИ - НЕГАТИВНИ АСПЕКТИ

ВЛАДИМИР ПУТИН У ПОСЕТИ СРБИЈИ

Пише: Александра Белачић

Председник Руске Федерације Владимир Владимирович Путин посетио је Србију 17. јануара 2019. године. Најмоћнији светски државник примљен је на највишем државном нивоу, уз све почести које заслужује као доказани пријатељ српског народа.

На београдском аеродрому „Никола Тесла“ Путина је дочекао председник Србије Александар Вучић, након чега су положили венце на Гробљу ослободилаца Београда и присуствовали свечаном дочеку испред Палате Србија, где је испаљен почасни плотун у част госта из Русије. Уследио је састанак двојице председника, а потом састанак делегација Србије и Русије и потписивање бројних билатералних споразума, меморандума, уговора и прото-

кола о будућој сарадњи двеју земаља. Владимир Путин је пре тих састанака истакао да блиске везе и духовна блискост српског и руског народа помажу у изградњи будућности и захвалио се, како је рекао, братском српском народу на топлом пријему. Он је навео податак да је робна размена између двеју земаља порасла на две милијарде долара и истакао да је добро што су односи Србије и Русије све бољи.

Међу најзначајнијим потписаним споразумима је онај који се односи на коришћење атомске енергије у мирнодопске сврхе, а изузетно су значајни и меморандуми о разумевању и руско-српској сарадњи у области развоја дигиталних технологија и развоју иновација у сектору електричне енергије, као и документ који се односи на руско-српску сарад-

њу у области истраживања и коришћења космичког простора у мирне сврхе. Директори српске и руске железнице потписали су уговор вредан чак 230 милиона евра, а потписан је и административни споразум о социјалном осигурању и сарадњи у области социјалне заштите, као и споразуми о сарадњи у сектору електричне енергије и локализацији индустријских производа у Србији.

Такође су потписани важни споразуми са компанијом НИС и споразуми између многих српских и руских компанија различитих делатности. Између „Гаспром експорта“ и „Србијагаса“ потписан је меморандум о разумевању за развој пројекта проширења капацитета подземног складишта гаса Банатски Двор. Потписани су и меморандуми о

стратешкој сарадњи у области образовања. На тај начин биће остварена сарадња између Универзитета у Београду и Санктпетербуршког рударског универзитета, као и Универзитета у Новом Саду са Губкин универзитетом. Потписана је и заједничка изјава о сарадњи у реализацији пројекта изградње регионалног Центра за нуклеарне технологије на територији Србије. Упоредо са потписивањем докумената, најављено је да ће руски фонд за директне инвестиције уложити 500 милиона долара у Србију.

Уследила је конференција за новинаре на којој је Путин послао важну поруку грађанима Србије: „Ако смо заједно, увек по-

беђујемо!” Долазак руског председника у Београд изазвао је огромно интересовање домаћих и страних медија. За праћење Путинове посете акредитовано је близу 700 новинара, сниматеља и фоторепортера из Србије, Русије, региона и света. У пратњи руског лидера у Србију је допутовало чак 80 руских новинара.

Након обраћања медијима, Путин је Вучићу уручио орден Светог Александра Невског, да би затим, након шетње градом, у вечерњим часовима стигли до Храма Светог Саве. Испред ове светиње окупило се близу 200.000 грађана Србије – не само активиста владајућих странака, већ и

обичних грађана који су желели да својим присуством укажу поштовање лидеру братског руског народа. Владимир Путин се мимо сваког протокола обратио окупљеном народу речима: „Хвала вам на пријатељству!”

Путин је Србију до сада посетио четири пута. Прва посета одиграла се у јуну давне 2001. године. Друга посета из марта 2011. године остала је упамћена по томе што је руски званичник посетио фудбалски стадион Маракану и Храм Светог Саве. Током треће посете, одржане у октобру 2014. године, Путин је присуствовао војној паради у част ослобођења Београда у Другом светском рату.

СУСРЕТ ВЛАДИМИРА ПУТИНА И ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Пише: Александра Белачић

Председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ шокирао је јавност када је на свом Твитер налогу открио да је мимо протокола успео да се сусретне са руским председником и обави озбиљан разговор са њим. Шешељ је дан након Путинове посете Србији објавио твит следеће садржине: „Ван сваког протокола, у крипти Храма Светог Саве, по први пут сам успео да се сретнем с руским председником Владимиром Путином. Кад сам изненада бануо пред изненађену председничку свиту, Путин ме је одмах препознао, срдечно се насмејао и пружио руку. Десет минута смо стојећи разговарали”.

Одмах по објављивању ове информације, активирали су се бројни ботови, како напредњачки, тако и они наклоњени такозваном Савезу за Србију. И једни и други добили су инструкције да вређају и оптужују Војислава Шешеља да је измислио читав догађај. Порука попут „и шта је било кад сте се пробудили?”, „није се десило”, „и онда је мрмот завио чоколаду у фолију” и сличних, стигло је на стотине. Медији под контролом режима такође су пожурили са критикама на рачун Шешеља, тврдећи да је догађај сигурно измишљен јер камере Радио-телевизије Србије нису забележиле сусрет. Баш нико од острашћених коментатора није се запитао због чега је телевизијски пренос био

прекинут на тачно десет минута.

Војислав Шешељ је пустио ботове да изврше задатак и нападну га. Дао је новинарима довољно времена да објаве све наручене текстове против њега. А потом је све изненадио фотографијама свог сусрета са Владимиром Путином, које недвосмислено доказују да је говорио истину. Уследило је званично саопштење Српске радикалне странке у коме је наведено да је до сусрета између лидера радикала и председника Руске Федерације дошло ван протокола, на иницијативу др Шешеља. Председник Руске Федерације одмах је препознао лидера радикала и након срдечног руковања, у при-

јатељском разговору, др Шешељ је истакао да се Српска радикална странка залаже за унију са Руском Федерацијом и за приступање војном савезу ОДКБ. Владимир Путин је поздравио политичку оријентацију Српске радикалне странке и истакао да је упознат са детаљима процеса вођеног против др Шешеља у Хашком трибуналу, као и са његовим вишедеценијским доследним политичким деловањем. У саопштењу се такође наводи да ће Српска радикална странка наставити да се залаже за формирање војног, политичког и економског савеза Србије и Руске Федерације, али и да инсистира на одустајању од европских интеграција.

Неколико дана касније, на интернету се појавио и кратак снимак који показује део сусрета између Шешеља и Путина. Овај сусрет представља само још једну у низу потврда блискости између српских радикала и званичника Руске Федерације. Руски амбасадор у Србији, Александар Чепурин, у више наврата се састајао са др Шешељем у седишту Српске радикалне странке. Српске радикале посетио је и Дмитриј Рогозин, који је у време посете био заменик председника Владе Руске Федерације, а тренутно се налази на челу компаније „Роскосмос“. У седиште странке долазили су и многи други руски званичници, а руски новинари ре-

давно интервјуишу Војислава Шешеља и извештавају о његовом политичком деловању. Лидер радикала присуствује свим окупљањима у амбасади Руске Федерације а у својим јавним наступима непрекидно истиче неопходност да Србија напусти процес европских интеграција и окрене се сарадњи са Руском Федерацијом.

Српски радикали ће наставити да се залажу за ширење руско-српског пријатељства и сарадње, убеђени да ће грађани Србије ускоро схватити да је овај политички правац најисправнији и најповољнији за решавање косовског питања и помак на боље у свим сферама друштва.

ОРДЕН СВЕТОГ АЛЕКСАНДРА НЕВСКОГ – ЧАСТ КОЈА ОБАВЕЗУЈЕ!

Пише: Александра Белачић

Политичко деловање Александра Вучића и његових сарадника углавном је било крајње неповољно по грађане Србије – не само због извршитеља, нотара, хипотекарних кредита, малих плата и пензија, већ пре свега због катастрофалне спољне политике и крајње непромишљеног избора људи које председник Србије бира за своје сараднике и узоре. Орден Светог Александра Невског представља јасан знак да Вучић мора да стави тачку на своју политику седења на две столице, која је неодржива и наноси огромну штету Србији. Вучићев режим без одлагања мора да одустане од европских интеграција и да се окрене потпуној сарадњи са

Руском Федерацијом. Питање је да ли је бивши радикал уопште схватио поруку упућену од стране руског председника Владимира Путина ...

Председник Руске Федерације Владимир Владимирович Путин потписао је 7. јануара 2019. године указ о додели Ордена Светог Александра Невског председнику Републике Србије Александру Вучићу. Орден му је лично уручио десет дана касније, приликом посете Србији. У саопштењу Кремља наводи се да се Александар Вучић награђује за велики лични допринос мултилатералној сарадњи са Руском Федерацијом.

Ово значајно признање додељено је једном Србину после готово 100 година. Орден Светог Алек-

сандра Невског добили су својевремено краљ Милан Обреновић, Александар Карађорђевић као регент, а последњи пут је додељен Николи Пашићу, политичару и дугогодишњем председнику владе Краљевине Србије и Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца.

Додела овог признања Александру Вучићу подигла је велику прашину у јавности. Мишљења о томе да ли је заслужио да буде одликован су подељена, а прозападни медији ишли су толико далеко да су покушали да оспоре значај самог ордена. Тако је дневни лист „Данас“ објавио текст под насловом „Вучић није добио највише одличје од Путина“, наводећи нетачну вест да је ово одликовање нижег ранга, те да га је у новембру 2016. године добио и политичар и би-

знисмен Богољуб Карић. Овим неистинама стао је на крај руски амбасадор Александар Чепурин, који је на свом Твитер налогу истакао да су апсолутно неприхватљиви покушаји да се кроз измишљотине и лажи умањи значај те награде, те да се изокрену очигледне ствари.

Онима који су покушали да омаловаже значај ордена не смета толико Александар Вучић. Пре свега им смета политика Русије, као и огромна подршка коју Владимир Путин има у српском народу. Председник Русије је годинама уназад најпопуларнији страни лидер у Србији, о било чијим истраживањима да је реч и по било каквој методологији да су рађена. Средњошколци и студенти га наводе као једног од својих главних узора, а Русе виде као братски народ најближи Србима. Млади, чак и они који нису били рођени у време НАТО бомбардовања, гаје презир

према западњацима, показујући да су далеко политички зрелији од својих родитеља који су насели на петооктобарску подвалу, а сада поново наседају на покушаје Запада да насилним пучем промени не само режим, већ и комплетан курс српске спољне политике.

НИЈЕ НАМ ДРАГО ЗБОГ ВУЧИЋА, ВЕЋ ЗБОГ СРБИЈЕ

Српским радикалима је изузетно драго због чињенице да је Орден Светог Александра Невског завршио у рукама некога из Србије. Није нам драго због Вучића, већ због Србије! Доделом најважнијег одликовања председнику наше државе Русија нас је отворено позвала да се одредимо између политичког савеза утемељеног на међусобном поштовању и диктатуре држава које су главни промотери косовске независности. У овом тренутку, избор могу да направе само Александар Вучић

и представници Српске напредне странке. Функционери Српске радикалне странке су небројено пута упозоравали на опасности од европских интеграција и позивали режим да их обустави и определи се за интеграцију са Русијом и чланство у војном савезу ОДКБ. По свему судећи, режим је одлучио да се оглуши на апеле и аргументоване ставове српских радикала и да настави да води Србију ка недостижној Европској унији.

СВИ ВУЧИЋЕВИ ПРИЈАТЕЉИ

Отац Александра Вучића, Анђелко, изјавио је у емотивној исповести за медије да је заплакао када је сазнао да је његов син добио орден од руског председника. Нажалост, господин Анђелко није једини који је заплакао због политичког деловања Александра Вучића. Он је пустио сузу од радости а грађани Србије углавном су плакали од муке – не само због из-

вршитеља, нотара, хипотекарних кредита, малих плата и пензија, већ пре свега због катастрофалне спољне политике и крајње непромишљеног избора људи које председник Србије бира за своје сараднике и узоре. Све је започело још у изборној кампањи 2012. године, када се Вучић похвалио подршком и посетом некадашњег градоначелника Њујорка Рудолфа Ђулијанија. У то време најоштрије је демантовано да је посета плаћена, да би се у међувремену испоставило да је долазак Ђулијанија у Београд организовала британска лобистичка фирма ПЛМР, као и да су јој спонзори напредњака уплатили половину од 850.000 евра за ту и сличне услуге.

Након Ђулијанија, уследило је ангажовање ратног злочинца Тонија Блера као саветника у Влади Србије. Пре Блера, као саветник Српске напредне странке ангажован је Вилијам Монтгомери, некадашњи амбасадор Сједињених Америчких Држава у Србији. На митингу напредњака у кампањи за председничке изборе, кандидата Вучића хвалио је некадашњи немачки канцелар Герхард Шре-

дер. Ниједно од ових понижења није погодило грађане Србије као одлазак Александра Вучића у Њујорк, где је као говорник учествовао на конвенцији Клинтон фондације, седећи поред ратног злочинца Била Клинтона, директно одговорног за смрт више хиљада грађана Србије, који га је по врх свега у више наврата тапшао по рамену. Уследила је Вучићева подршка кандидатури Хилари Клинтон за председника Сједињених Америчких Држава, а јавност је узнемирила и непотврђена информација да је уплатио два милиона долара Клинтон фондацији како би му био омогућен сусрет са Бараком Обамом.

Некада бескомпромисни српски радикал, Вучић је као пресвучени напредњак себи дозволио да назива пријатељима и савезницима лидере земаља које су признале независно Косово: Себастијана Курца, Ангелу Меркел, Матеа Ренџија, па и неоусташку представницу Колинду Грабар-Китаровић. Није се устручавао ни да положи венац на месту убиства Зорана Ђинђића, кога је и сам више пута називао мафијашким премијером.

ПУТИН - ИСКРЕН ПРИЈАТЕЉ!

Орден Светог Александра Невског је јасан знак да Вучић мора да стави тачку на своју политику седења на две столице, која је неодржива и наноси огромну штету Србији. Овај орден додељује се онима на које се рачуна и од којих се много очекује. Русија се никада није мешала у унутрашња питања Србије, нити покушавала да утиче на спољну политику наше државе, али упутила је јасан позив. Тај позив Србија мора да прихвати ако мисли да сачува не само Косово и Метохију, већ и Војводину, а пре свега национални идентитет који прети да нестане уклапањем Србије у тзв. породицу европских народа.

Александар Вучић мора да докаже на делу да је схватио шта су Руси хтели да му поруче. Уместо што по медијима најављује смене функционера Српске напредне странке који се тајно састају са лидерима тзв. Савеза за Србију, он мора да спроведе хапшења високих државних функционера који тајно одлазе у амбасаде западних земаља и одају важне државне тај-

не. У Влади Србије седи неколико западњачких шпијуна и лобиста који се диве тзв. европским вредностима и залажу за дистанцирање од Русије и улазак у Европску унију по цену губитка Косова и Метохије.

Председник Србије мора да раскрсти са функционерима своје странке који су пресвучени евроатлантисти и радо виђени гости у амбасадама Сједињених Америчких Држава и западноевропских земаља. И не само то, већ је дужан и да се лично, у име свих грађана Србије, дистанцира од оних који обилато финансирају прозападну опозицију прижељкујући да промене власт у Србији, не на изборима већ на улицама, изазивањем новог пуча налик на петоктобарски. Оно што би почело паљењем и рушењем Београда, завршило би предајом Косова и Метохије и Војводине и продајом свега што у Србији вреди.

Истекло је време за размисљање и балансирање! У наредних неколико месеци Србија мора да одустане од процеса европских интеграција и да се уђе у војни, политички и економски савез са Русијом. Први корак у том правцу требало би да буде званично признање Републике Крим као дела Руске Федерације и давањем дипломатског статуса члановима српско-руског хуманитарног центра у Нишу. Требало би такође инсистирати на доследном поштовању Резолуције 1244, као и на томе да се Русија и Кина укључе у даљи ток било каквих преговора везаних за Косово и Метохију. Уз помоћ ове две велике силе, које имају право вета у Савету безбедности Уједињених нација, проблем на Косову и Метохији било би могуће решити на најповољнији могући начин – разменом становништва, али без разграничења и размене територија. Косово

и Метохија у целости припадају Србији и потпуно је логично да се формира чврст савез са оним силама које признају територијални интегритет и суверенитет наше земље.

Српски радикали желе да победе на парламентарним изборима и сруше режим Српске напредне странке. Позивањем председника Србије да се окрене сарадњи са Русијом радикали не дају подршку његовом деловању нити изражавају уверење да ће послушати савете, већ једноставно представљају глас народа, свесни да они које Запад припрема да преузму власт у Србији апсолутно неће имати слуха за спровођење народне воље и промена које би донеле бољитак у Србији. Оно што је за Србију најбоље објашњено је у једном од слогана Српске радикалне странке: „Србија, Русија, не треба нам унија!”

НОВА КЊИГА ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА – „НОВОПАЗАРСКИ КРАЉ ХЕРОИНА РАСИМ ЉАЈИЋ”

Пише: Александра Белачић

Председник Српске радикалне странке проф. др Војислав Шешељ објавио је нову књигу у којој су разоткривене све криминалне радње потпредседника Владе Србије Расима Љајића. Књига носи наслов „Новопазарски краљ хероина Расим Љајић”. На готово хиљаду страница могу се прочитати разне објаве са локалних портала из тзв. Санџака. У питању су директни докази о умешаности Љајића у трговину дрогом и друга кривична дела: отмице, изнуде, застрашивање, узимање и давање мита итд. Национални медији под контролом режима никада нису нашли за сходно да ове информације објаве и додатно истраже. Поред новинских

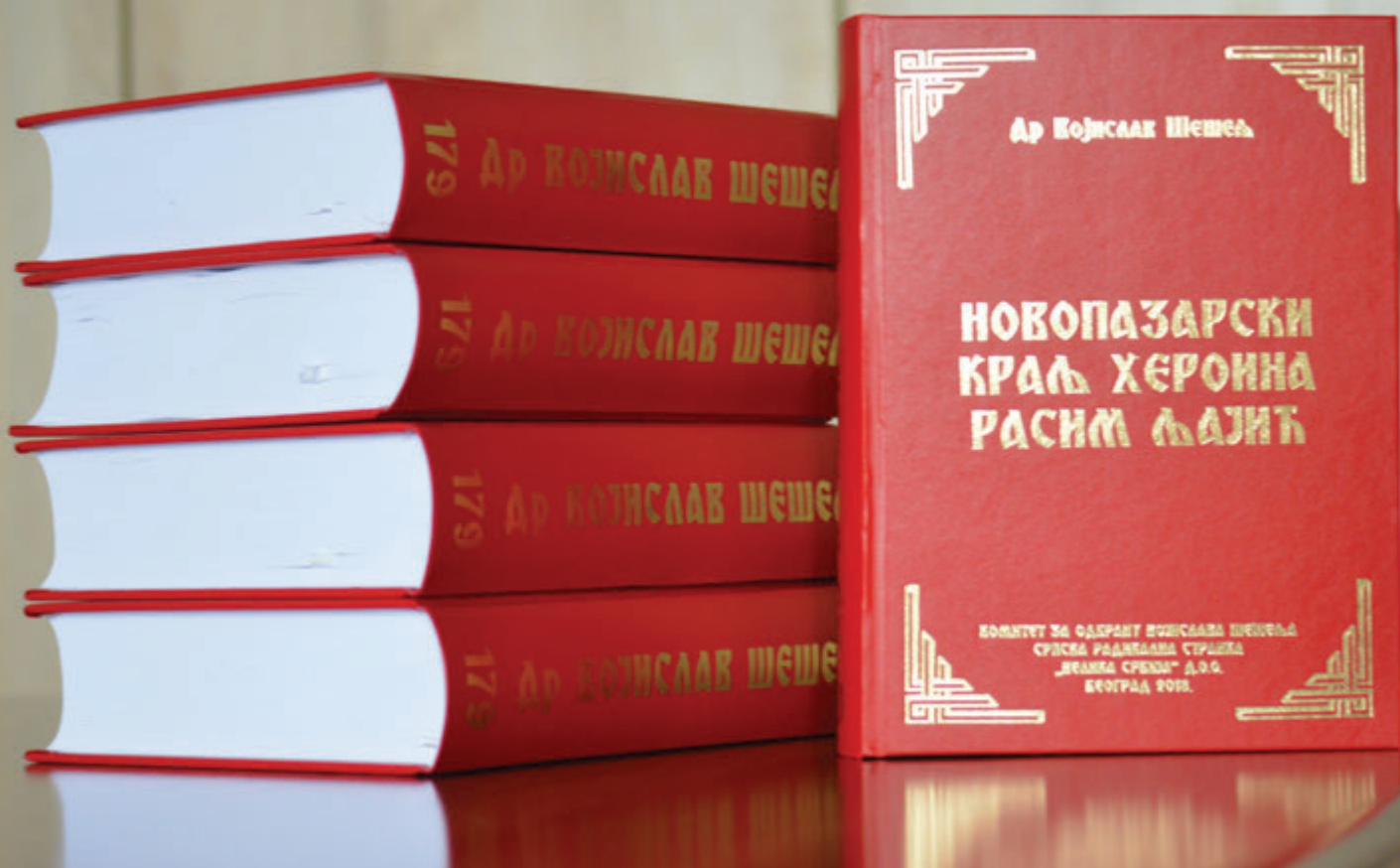
текстова и транскрипата говора српских радикала у Народној скупштини, у књизи се могу прочитати и аутентична сведочења људи који су својевремено били блиски Љајићу и самим тим сведочили његовим криминалним радњама.

Сатеран у ћошак због Шешељеве књиге, Љајић је оценио да на насталу ситуацију мора да реагује и јавни тужилац.

– Или ја треба да идем у затвор за оно за шта ме Шешељ оптужује, или он да иде у затвор за изношење лажних информација. Треће опције ту нема. После овог ништа више не сме и не би требало да остане по старом – рекао је Љајић и истакао да се осећа угроженим.

РАСИМ ТУЖИО САМ СЕБЕ!

Потпредседник Владе Србије, нарко-бос Расим Љајић пријавио је сам себе Тужилаштву за организовани криминал након тврдњи Војислава Шешеља да је вођа нарко-картела. Медији наводе информацију да је Љајић сам отишао у Тужилаштво и затражио да се свака од Шешељевих тврдњи провери. У својој пријави навео је да га је на седници Скупштине, одржаној 30. октобра, посланик Војислав Шешељ означио као „главног вођу једног од најјачих нарко-картела”, као и да „полиција има сва оперативна сазнања, али да нико ништа не предузима”. Љајић у пријави такође наводи да је Шешељ више пута поновио оптужбе јавно и да

је све кулминирало књигом „Новопазарски краљ хероина Расим Љајић“. Такође је навео да је ситуација у којој се налази „неприродна и ненормална и на дужи рок неодржива, јер је бизарно да вас неко месецима оптужује за тешка кривична дела, а да институције (осим МУП-а) не дају одговор да ли су те оптужбе утемељене или не“.

Најбољи показатељ да је Војислав Шешељ рекао истину јесте чињеница да је одмах по изношењу првих оптужби Љајић најавио излазак из владајуће коалиције. Симптоматична је и чињеница да га коалициони партнери уопште нису бранили, а подршка његових партијских колега такође је утихнула након што је Војислав Шешељ изнео све информације до којих је дошао захваљујући својим лауферима.

Да Расиму Љајићу није свеједно због навода српских радикала

показује и чињеница да је изнео низ клевета на рачун Војислава Шешеља. На порталима блиским Љајићевој странци објављена је потпуно нетачна информација да је лидер радикала добио 50.000 евра од Муамера Зукорлића како би напао Љајића, као и измишљена прича да су Срби из Новог Пазара упутили Шешељу писмо са захтевом да престане да их брани и да шири мржњу у њихово име. Уз овај чланак приложена је и фотографија наводне петиције Пазараца, где се јасно види да су сви потписи дело исте особе. У паничној потреби да заташка приче на свој рачун које круже по Новом Пазару, Љајић је путем својих портала чак најавио да ће бројни људи поменути у књизи „Новопазарски краљ хероина Расим Љајић“ тужити председника Српске радикалне странке и Љајићевог бившег телохранитеља Феха Бишевца, који је српским радикалима доставио бројне важне информације.

ДРОГА, РЕКЕТИРАЊЕ И БОМБАШКИ НАПАДИ

Након објављивања информација о нарко-картелу који предводи Расим Љајић, Српску радикалну странку контактирао је Фехо Бишевац, Новопазарац који је радио као његов телохранитељ у периоду од 1993. до 2007. године. Бишевац је открио да је био у странци тог јутра када је страдао Љајићев брат Есад и да је добио позив да хитно дође до Љајићеве куће у насељу Хаџет. По доласку, видео је како Љајићев брат од тетке Кемал Јуковић одређује ко може да уђе у лабораторију где се Есад Љајић звани Керо отровао. Његови сарадници, Самир Јуковић и Љуљо Кладничанин били су у бесвесном стању и хитно су пребачени у болницу. Бишевац, хоџа Неџат Мехметовић и Кемал Јуковић пренели су тело Љајићевог брата у старију, очеву кућу. У међувремену је неко искористио гужву и украо 44 ки-

Док ти је он уз раме, нема борбе против корупције

лограма дроге. Расим је тог дана био у Београду и очекивао се његов долазак.

Бишевац је потом примио позив од Муамера Ницевића, тадашњег начелника СУП-а у Новом Пазару. Ницевић је замолио да буде обавештен када Расим дође и буде спреман за разговор. Љајић је примио начелника, његовог заменика Јасмина Душтинца и Жељка Милановића сат времена по свом доласку. Нико није улазио у лабораторију за производњу дроге док све није очишћено. После извесног времена, Самир Јуковић и Љуљо Кладничанин су ухапшени код Крагујевца са несталих 44 килограма дроге. Кладничанин је одлежао осам година затвора, а Самир Јуковић, син брата од тетке Расима Љајића, осуђен је у одсуству на четрнаест и по година затвора и тренутно се налази на издржавању казне у Нишу.

Бишевац је такође открио да је Расимов брат Киро извесном Мају Бихорцу позајмио новац уз камату. После Керове смрти, Расим је

брутално притискао Бихорца да врати паре и отео му локал који је подигао за своју породицу. Недуго потом, након излагања стравичним претњама и притисцима, Мајо Бихорац је преминуо иако тада није имао ни педесет година. Његов случај није усамљен, Љајић и његови људи отели су на десетине кућа, локала и викендица на камату, уз рекетирање и уцене.

ДЕЦЕНИЈЕ У КОРУПЦИОНАШКИМ АФЕРАМА

Док је Расим Љајић био министар за рад и социјална питања, његов брат Мирсад је уцењивао све приватнике у Новом Пазару и околини. Љајић је поставио свог пашенога Саудина Ровчанина за инспектора за рад. Мирсад Љајић или Касим Зорнић (најближи сарадник Расима Љајића) одлазили би код приватника и тражили новац за своју странку. Уколико приватници не би одмах дали новац, Љајић и Зорнић би послали на терен инспектора Ровчанина,

који би потом претио затварањем фирме и хапшењем власника. Тако су, на пример, познатом бизнисмену Сабахудину Хоџићу наметили полицијску и инспекцијску контролу. Он је потом притворен а боравак у затвору му је изузетно тешко пао, пошто никада раније није хапшен. Током прве посете, рекао је супрузи да позове Касима Зорнића и Мирсада Љајића и исплати им 50.000 евра. Супруга га је послушала и чим је дала новац, Хоџић је изашао из затвора и више никада није позван у вези са тим случајем.

У време када је Сулејман Угљанин био градоначелник Новог Пазара, регионална ТВ Нови Пазар је била под његовом контролом. С обзиром да је у то време био у сукобу са Љајићем, на овој телевизији могле су се чути најразличитије оптужбе на рачун вечитог министра који је наредио свом телехранитељу Бишевцу да пронађе екипу људи који ће запалити репетитор ове телевизије и кућу поред репетитора. Бишевац тврди да је

Љајић такође давао наредбе да се бацају бомбе и ликвидирају одређени чланови Странке демократске акције Санџака.

МАЛВЕРЗАЦИЈАМА НЕМА КРАЈА!

Фехо Бишевац такође открива да у Новом Пазару, од тренутка када је странка Расима Љајића дошла на власт, не постоји запошљавање преко Завода за запошљавање. Расимов брат Мирсад Љајић пита се за апсолутно све. Бивши директор Дома здравља у Новом Пазару, др Алан Курпејовић, својевремено је направио списак од пет лекара које би требало запослити. Мирсад Љајић се потом појавио са својим списком и наредио Курпејовићу да запосли његове људе. Др Курпејовић је одмах поднео оставку, не могавши да се помири са тим да му наређује човек који нема завршену ни средњу школу. Мирсад Љајић такође узима мито у вредности од 1000 евра од роди-

теља оних ученика који немају довољно бодова за упис у Медицинску школу. Након што родитељи уплате тражени износ, ученици се у договору са директорком Шерифом Прељевић пребацују у Медицинску школу.

Да Расим Љајић никада није бирао средства да дође до новца, сведочи и следећи пример: негде шездесетих година прошлог века, општина Нови Пазар откупила је и исплатила око 50 ари плаца од његовог оца, Хајра Љајића. На том земљишту, званом Хаџет, била је предвиђена изградња базена за градску воду. Пошто земљиште никада није искоришћено у складу са наменом, Расим је по доласку на власт поставио своју свастичку Аиду Ђоровић за председника Управног одбора ЈП Водовод и канализација и повратио плац који се водио на ово јавно предузеће. Потом је земљиште које се налази преко пута његове куће продао општини Нови Пазар за

баснословну суму од отприлике два милиона евра. Са тадашњим градоначелником Новог Пазара Мехом Махмутовићем договорио је изградњу атлетског стадиона са хотелом, локалима и пратећим објектима. Ови објекти званично се воде на спортски савез, али сви у Новом Пазару знају да је прави власник Расим Љајић. Атлетски стадион са хотелом саграђен је на највишем брду у Новом Пазару и ту се у вечерњим часовима окупљају искључиво нарко-дилери и наркомани.

У близини Љајићеве куће, у насељу Хаџет, својевремено је постојало пар кафана у које је он волео да свраћа када дође из Београда. Ту би се окупљале његове комшије а његов брат Мирсад чашћавао их је пићем а неретко и наркотицима. Расим и Мирсад би вршили процену потенцијалних кандидата којима би обећавали послове у обезбеђењу уколико за њих заврше по неколико прљавих послова.

Фехо Бишевац тврди да Александар Вучић поседује писане извештаје о свим информацијама које је поделио са српским радикалима али да упорно штити Расима Љајића. Он такође наводи да је пре неколико година у Новом Пазару спроведена полицијска акција са циљем да се лицу правде приведе један од највећих нарко-босова у Европи Халил Емровић, уједно најближи сарадник Расима Љајића. Док је полиција вршила потрагу за Емровићем, он се – наводи Бишевац – налазио на дочеку Нове године у једној викендици на Голији, у друштву тадашњег директора полиције Милорада Вељовића.

Бивши телохранитељ Расима Љајића такође наводи да Министарство трговине, туризма и телекомуникација прислушкује и снима поруке сваког лица које министар стави на мере. Ту информацију добио је од Фахрудина Мекића, бившег амбасадора у Ирану, доскорашњег Љајићевог пријатеља и бившег члана његове странке.

ОМЛАДИНА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ У ПОСЕТИ КОСОВУ И МЕТОХИЈИ

Пише: Милош Хркаловић

Српска радикална странка, као истински патриотска политичка партија са јасном идеологијом српског национализма, баштини српске слободарске идеје где год се налази наш народ. Тренутна окупација Косова и Метохије не може омести српске радикале у намери да пружи подршку и помогну српском народу који живи у јужној српској покрајини.

Савет за омладину и спорт Српске радикалне странке је у последње две године три пута организовао путовање на Косово и Метохију. Млади радикали, пре свега из Београда, али и из других градова Србије, били су у прилици да посете највеће српске светиње које се налазе на простору Косова и Метохије и да проведу време са својим народом који жи-

ви у нехуманим условима, недостојним човека у XXI веку.

ПОСЕТА СРПСКИМ СВЕТИЊАМА НЕИЗРЕЦИВО ИСКУСТВО

Дводневно путовање је пружи-ло могућност младима да виде Пећку патријаршију, Високе Дечане, Зочиште, манастир Светих архангела, призренске цркве Светог Ђорђа и Богородицу Љевишску, као и манастир Грачаницу, при чему је важно истаћи да те цркве и манастире чувају припадници КФОР-а у пуној ратној опреми или косовска полиција. У свим наведеним српским светињама утврђена је вера свакога од нас, као и намера да никада не одустанемо од борбе да највеће вредности које имамо заувек остану део Србије. Историјски значај Пећке патријаршије, грандиозност и мир Високих

Дечана, скромност и истрајност Зочишта, царски Свети архангели и град Призрен, велелепност Грачанице, добијају додатну вредност када их сами видите и доживите, што би требало да буде приоритет сваког Србина. Певање српских патриотских песама са свештенством Светих архангела за време манастирског обеда након Свете литургије, никога није оставило равнодушним и то је осећај који не може да се опише речима.

ГОСТОЉУБИВОСТ СРПСКИХ ДОМАЋИНА

Поред наведених светиња, важно је истаћи ноћење у Великој Хочи, српској енклави у општини Ораховац. У Великој Хочи смо били смештени у кућама код српских домаћина. Радост најмлађих када су видели аутобус са својом браћом и сестрама из централне

Србије је била видљива на лицима сваког од њих. И ми смо били испуњени срећом због сусрета. Гостопримство нашег народа у поменутој енклави је у сагласју са нашем традицијом, али уједно је и задивљујуће уколико имате у виду тешке услове у којима Срби живе на том подручју. Аутор текста је био смештен у домаћинству чији је најмлађи члан девојчица основношколског узраста, која је еуфорично желела да нам покаже шта је најзначајније у селу, али је у једном тренутку, при изласку из централног дела Велике Хоче, замолила нас тројицу који смо били са њом да се вратимо, пошто јој мајка не дозвољава да иде тако далеко, будући да није безбедно. Треба нагласити да је у питању релација од пар стотина метара од њене

куће. У том тренутку почињете да у потпуности схватате гетоизацију српског народа у срцу Европе, непостојање слободе кретања и непрекидни страх у коме Срби на том простору живе, на шта цео западни свет остаје нем. Услови живота који су непојмљиви младим људима из Београда, Новог Сада, Крагујевца и других градова централне Србије, на Косову и Метохији, нарочито у енклавама, су свакодневица и тога сви треба да будемо свесни.

И УБУДУЋЕ УЗ СВОЈ НАРОД

Путовања поред поклоничког имају и хуманитарни карактер. Основне животне намирнице, попут брашна, уља, шећера и осталих потрештина, се испоручују мана-

стирима и црквама, централним местима окупљања српског народа на Косову и Метохији, где се на најбољи начин руководи њиховом даљом дистрибуцијом, пре свега најугроженијима. Сваки путник је одвојио мало новца да би конкретно помогао свом народу, који и поред свих недаћа истрајно чува српско Косово и српску Метохију.

Омладина Српске радикалне странке ће и убудуће организовати посете нашој јужној покрајини. Сваки пут се у своје домове вратимо пуни утисака и искуства, свесни да смо учинили праву ствар, те да не смемо да прихватимо никакву поделу сопствене државе, схватајући да на то немамо право ни због својих предака, али ни због потомака.

Српске светиње никада нико не сме предати српским непријатељима

КУРТА И МУРТА

Пише: Вјерица Радета

У Србији се за протеклих осамнаест година нису мењали режими. Мењале су се само вође.

„Аргументи” у расправама прозападне опозиције и власти своде се на: „Вама је само важно да сачувате фотеље” и: „Ви само хоћете да се дочепате фотеља”. Сачувати и дочепати се – једина је разлика. Фотеља је иста. А фотеља је власт, моћ, лични интерес, служење Западу и елементарно одсуство бриге о држави, народу и националним интересима.

ЕВРОИНТЕГРАЦИЈЕ СУ ЗЛО КОЈЕГ СЕ МОРАМО ОСЛОБОДИТИ

Политика уласка Србије у Европску унију је нешто најгоре што је могло да нас снађе, а баш то је везивно ткиво између садашњих и бивших властодржаца. У име срљања ка Европској унији, гробници малих народа, српски

народ, као и сви остали који живе у Србији, одавно су престали да живе. Преживљавају. Једва састављају крај с крајем и гледају како они из врха власти лепо и лагодно живе. На њиховој муци. Као власници великих тржних центара и хотела изграђених на темељима њихових фабрика, у којима су одавно добили отказе. Због европског пута, наравно.

Напредњаци би рекли да су за то одговорни они који су били власт пре њих. Јесу. Али то су они који су у међувремену постали њихови. Симпатизери и финансијери. Министри и директори јавних предузећа. Бивши су постали садашњи. И то је одговорност Александра Вучића и Српске напредне странке. Они бивши који нису постали садашњи би да нам се представе као „љута” опозиција. Нити јесу, нити могу бити. Спаја их политика уласка Србије у Европску унију.

За оне са краћим памћењем подсећање да је Александар Ву-

чић 2012. године у кампањи у којој је по сваку цену желео да освоји власт причао о њиховој сличности. У ствари, говорио је да он нема ништа против политике власти тадашње Демократске странке, али да ће он ту политику реализовати много брже и, тврдио је, без криминала. Није успео ни једно ни друго. Прихватио је шаргарепу чиновника из Европске уније, а штап је резервисан за народ. Медијским манипулацијама успева да превари бираче. И седењем на две столице. Удовољава Бриселу, али не уводи санкције Русији. Одолева и захтевима Хашког трибунала. Довољно да завара национално бирачко тело. И да се ипак разликује од ових прозападних опозиционара који су и од Вучића гори.

САВЕЗ ЗА СРБИЈУ КАО САВЕЗ ЗА ПРЕВАРУ

Обећавао је Вучић и бољи живот, и то за само шест месеци његове власти. Ако не буде тако, повући ће се. И он и његова странка.

И није било тако. И није се повукао. Није било, као што није било ни обећаног Мерседеса из Икарбуса, Фабрике чипова компаније Мубадала, Компаније СИСУ у Прибоју... Као што није било ништа од обећања да пензије нико неће умањивати, да струја неће поскупети, да... Лагали су и ови пре њега. И лагали и крали. И сада се окупили, народ би рекао, „од зла оца и горе мајке”. И они би да преузму власт. Зато што Вучићева није добра. Таман толико колико и њихова не би била. Ти скупљени с коца и конопца назвали су се Савез за Србију. Згодан термин за нову превару. А у савезу Вук Јеремић, Борко Стефановић, Борис Тадић, Драган Ђилас, Зоран Лутовац. Некадашње демократе који су, незадовољни поделом плена од криминалних приватизација и разних корупционашких послова, цепали сопствену странку, одлазили, враћали се, износили истину једни о другима, заклињали се да никада више неће бити скупа јер су једни за друге лоше друштво. И би тако док нису намирисали плен. Плен је преузимање власти од напредњака. Под покровитељством западних газда, који помоћу ове дружине дисциплинију Вучића. Колико им је слатка фотеља, најбоље говори чињеница да су се овој шареној дружини придружили и љотићевац Бошко Обрадовић, али и крадљивци мандата Санда Рашко-

вић Ивић и Дијана Вукомановић и неизоставни Ђорђе Вукадиновић – Влах по потреби.

ЗАТО ШТО СУ ИСТИ

Кажу ови што би да замене Вучића да ће укинути извршитеље. Они их увели у правни систем. Вучић је, истина, могао да закон стави ван снаге и да извршење врати у систем правосуђа. Није, зато што су исти. Кажу, ако склоне Вучића укинуће нотаре. А они их увели. Вучић задржао. Зато што су исти. Зауставиће, кажу, субвенције страним компанијама. Они их увели, Вучић наставио. Зато што су исти. Они неће куповати гласове. Први су почели са кесама са намирницама и хигијенским пакетима. Вучић само променио боју кеса. Зато што су исти. Средиће бирачке спискове. Дванаест година нису. Није ни Вучић. Зато што је то извор за крађу гласова. И зато што су исти. Кажу, поништиће Бриселске споразуме. Они који су још 2011. године прихватили и потписали низ споразума који су само обједињени у јединствене такозване Бриселске споразуме. Вучић није поништио споразуме које су прихватили Борко, Јеремић и Тадић, јер, како каже, озбиљне државе морају да прате континуитет претходне власти. То је само изговор, а није, зато што су исти. Кажу, Вучић мора да оде због одсуства медијских слобода.

А исти су. Јавни сервис је недоступан за Српску радикалну странку и у њихово и у Вучићево време. Исти су и истим лажима се служе.

ПРОТИВ ВЛАСТИ И ПРОТИВ ПРОЗАПАДНЕ ОПОЗИЦИЈЕ

Ми подсећамо. Српска радикална странка је била против увођења извршитеља. Против нотара. Против бесмислених субвенција страним компанијама. Поштовали смо изборну вољу грађана и никада нисмо куповали гласове. Обраћали се Уставном суду због несређених бирачких спискова, због Бриселских споразума, због смањења пензија, због узимања органа без сагласности евентуалног донора, због крађе мандата и у свим другим неуставним ситуацијама које су производили и ови сада и они пре њих. Подсећамо и да смо поднели кривичну пријаву због Бриселских споразума и свих споразума који су претходили Бриселским. Кривична пријава обухватила је све актере, од Бориса Тадића, Мирка Цветковића, Борка Стефановића, Ивице Дачића, Томислава Николића, до Александра Вучића. Зато што су исти.

Ми српски радикали кажемо да ни једни ни други нису добро решење зато што им је политика иста. Проевропска и погубна за Србију. Једино решење за опште добро свих грађана Србије је Српска радикална странка и наш председник др Војислав Шешељ на челу Владе. То је једина гаранција да ће нам коначно бити боље. Далеко од евроинтеграција, али интегрисани са Русијом, Белорусијом и другим пријатељским државама. Интегрисани у ОДКБ. То је једини начин да сачувамо границе, да обезбедимо мир и просперитет државе. Једини у Србији нудимо ово решење. И разликујемо се и од власти и од прозападне опозиције. Нисмо ни Курта ни Мурта. Нећемо власт рушити на улици, али на изборима желимо да их победимо. И једне и друге. На добробит и државе и народа.

**Неуспела трговина,
Ђилас остао без државних функција**

САВЕЗ ЗА СВЕ И СВАШТА

Пише: Милош Скопљак

Савез за све и свашта, Савез за робију, Савез за пљачку и пропаст Србије... Било којом од ових синтагми се може описати група политичких превараната и новоформираних партија која се окупила у такозваном Савезу за Србију.

Некадашњи досманлијски властодршци, у жељи да народу себе представе као неку нову групацију у политичком животу Србије, не презају од разних манипулација, а свакако је највећа и сам назив који су себи наденули.

„Савез за Србију” ваљда треба да имплицира да су сви остали, који нису са њима, против Србије. Каже Драган Ђилас: „Ко није са нама, тај није опозиција!”

„Ко их не зна, скупо би их платио”, што би рекао наш народ, и „са таквима ни у цркву!” Српска радикална странка је једина права, патриотска, опозиција актуелном

режиму и пред грађане излазимо сами, са својим политичким програмом који доследно заступамо од оснивања.

Иако је Савез за Србију званично формиран ове године, његово настајање се дало приметити још током парламентарних избора 2016. године, када су се окупили на звиждук америчког амбасадора Кајла Скота. Од велеиздајника Бориса Тадића до љотићевца Бошка Обрадовића, руку под руку. Вучићев напредњачки режим целу ту групацију тзв. Савеза за Србију, са намером да ојача своје позиције, представља јавности као једину опозицију, знајући да су се сви ти ликови огадили народу током своје дванаестогодишње владавине. Од тајкуна Ђиласа, преко велеиздајника Тадића и његове сенке и десне руке Вука Поздерца Јеремића, до поменутог љотићевца Бошка Обрадовића и осталих пратећих инструмената некадашње Демократске странке који су заједно са њима у том несрећном савезу.

Сада је та групација тобож забринута за стање у држави. Да, забринуте су за живот обичног народа, баш као и у време НАТО агресије, када је њихов лидер и идол, мафијашки премијер Зоран Ђинђић, позивао своје западњачке газде да наставе са разарањем Србије и убијањем српске деце.

Све своје дојучерашње размирице и међусобне оптужбе оставили су по страни само због једне ствари, а то је борба за власт и привилегије. То је њихова једина идеологија. Поставља се питање: шта их је то спречило да остану заједно у ДОС-у, односно Демократској странци, па се сад, након што су оформили ко зна колико појединачних покрета и странака, поново спајају под називом Савез за Србију?

Неки су се ухлебали код Вучића, неки нису успели у томе, а неким је жеља за лидерством била превелика па су оформили сопствене покрете.

Кренимо редом, од оног који се највише истиче у тој камарили, од Драгана Ђиласа, бившег градоначелника Београда, за време чијег мандата је градска каса опустошена и остављена у дуговима, док су његове приватне фирме цветале од профита.

ЂИЛАСОВУ ВЛАСТ ОБЕЛЕЖИЛЕ АФЕРЕ

Његово бављење политиком се заснива искључиво на личној користи, будући да се током своје политичке каријере енормно обогатио на рачун обичног народа. Ђилас је сваку полуку власти користио да напуни своје џепове, док су Србијом владале корупција, глад и незапосленост, а Тадићев режим вршио издају српских националних интереса.

Електронским медијима у Србији и региону управљао је преко своје фирме „Дајрект медија“, коју је 2004. године откупио за 10.000 долара, а по паду са власти 2014. године је исту продао за 17,7 ми-

лиона евра! Био је сувласник у то време једног од најчитанијих дневних листова, листа „Прес“, заједно са тајкуном Мирославом Мишковићем, мада то никада јавно није смео да призна. То су учинили његови најближи сарадници из Демократске странке, за време њихових међусобних страначких сукоба.

Његову власт у Граду Београду обележиле су бројне афере, а неке од познатијих су свакако афера око реконструкције улице Булевара краља Александра, када су од три понуђача изабрали фирму која је била скупља за 6 милиона евра од друге две, до уништавања ГСП-а и закључивања уговора са фирмом „Апекс“. Фирма „Апекс“ је основана годину дана раније и имала је само једног запосленог, а била је задужена за увођење система „Бус Плус“, чије су фирме задужене за наплате карата у ГСП-у. Тендер је спроведен незаконито и тако је нанета велика материјална штета и извршена пљачка Града. Познате су и афере око приватизације „Луке Београд“, преплаћеног моста на Ади...

ције „Луке Београд“, преплаћеног моста на Ади...

Напредњаци су обећали да ће укинути „Бус Плус“, подићи ГСП на здраве ноге, ухапсити Драгана Ђиласа због разних малверзација, међутим ништа се од тога није десило.

РЕКАО – СЛАГАО

Након пада са власти и одласка са чела Демократске странке, Ђилас се повукао из политичког живота и наставио да обавља функцију председника Кошаркашког савеза Србије.

У изјави за телевизију Б92 2015. године је између осталог рекао да „... зато што је политика вероватно као нека дрога, уђете, па вам да моћ, мало и паре и много чега другог... Ја сам свој део у тој причи завршио и заиста не размишљам да се сутра бавим неким странкама и политиком. То је нешто што ме апсолутно не интересује.“ Слагао је.

**Скупо одело за
јефтино друштво**

Парада Савеза за Србију

Демократску странку напушта у јулу 2016. године, а Кошаркашки савез у октобру 2016. године.

Свој став да не размишља да се врати у политику потврдио је и у изјави из августа 2017. године, када су поједини медији писали о његовом учешћу на београдским изборима, али овога пута уз оградом „Никад не реци никад“. И изашао је.

Прозападна опозиција је добила свог лидера, који се „тешком муком“ вратио у политику која га је „апсолутно заинтересовала“, поново.

Ђилас је сада „окорела опозиција“ Александру Вучићу, иако по сопственом признању „нема ништа лично против њега“. Са Вучићем се по неколико пута и састајао иза затворених врата, наводно разговарајући о пројекту „Београд на води“. Да то није била (главна) тема њихових сусрета потврдио је и сам Ђилас у својој изјави за медије крајем 2017. године, где је

потврдио да се у лето 2016. године састао са Вучићем, који му је понудио да буде потпредседник владе или градоначелник Београда. „Различитим системима вредности“ Ђилас је образложио своје одбијање Вучићеве понуде.

Пре ће бити да нису успели да се договоре око прерасподеле политичког плена.

ИСПЛАТИВ НЕКИ КОНСАЛТИНГ

Подршку Драгану Ђиласу у повратку на политичку сцену међу првима је пружио Вук Јеремић Поздерац, дојучерашњи страначки колега, министар спољних послова и најближи сарадник издајника Бориса Тадића. Пет година министар спољних послова Србије (од 2007. до 2012), годину дана је председавао Скупштином УН (од 2012. до 2013. године). Био је члан Демократске странке од 2004. до 2013. Од 2011. до 2015. године био је председник Тениског савеза Србије. Вук Јеремић се након удобне

фотеље Генералне скупштине Уједињених нација, вратио у Србију и наставио своје политичко деловање, најпре кроз кандидатуру на председничким изборима, а онда и оснивањем сопствене странке – Народне странке, која се прикључила Савезу за све и свашта.

Са собом је понео и милионе долара из своје невладине организације ЦИРСД, тзв. Центар за међународну сарадњу и одрживи развој. Којекакав центар-институт и једна у низу НВО за прање новца. У „борду“ тог института се налазе многи белосветски политичари који су радили и раде против интереса Србије. Од 2013. године на рачун ЦИРСД-а је уплаћено 5,957.000 долара, међутим Јеремић не жели у јавности да открије ко су му донатори. У појединим медијима се открива афера за афером око оних који су свој новац уплаћивали на рачун ове организације, па су тако његови некадашњи сарадници хапшени у САД због корупционашких скандала. Основао је и агенцију за консалтинг која је за две

године рада инкасирала 1.335.000 долара?! Нити ико зна чиме се ова агенција заиста бави, нити ко су њени клијенти.

Можете ли да замислите како би Вук Јеремић обичном народу објаснио чиме се баве његове организације? „Знате, ја се бавим консалтингом и згрћем милионе.”

Кога је и о чему то консултовао Вук Јеремић да би му на рачун његове организације стизао толики новац, па се чак говори и о новцу из амбасаде Катара у Немачкој?!

НАПРАСНА БРИГА ЗА СРПСКИ НАРОД

И тако се одједном и Вук Јеремић забринуо за живот обичног народа и вратио на српску политичку сцену. За судбину народа није био забринут када је за време НАТО агресије на нашу земљу побегао са својом породицом у њихов удобни стан у Лондону.

Ишао је Поздерац јуниор од Кембриџа, Оксфорда, Њујорка и Лондона а онда до Хиландара и Кајмакчалана, не би ли себе представио као некаквог патриоту. Верује да је наш народ наиван, па ће, након његових „селфија” и слика из Хиландара и са Кајмакчалана, помислити да то није иста она десна рука велеиздајника Бориса Тадића. Онога Бориса Тадића који је сваку прилику користио да се извињава и додворава усташама у Загребу, заборављајући трагичну судбину, српске жртве и окупацију Републике Српске Крајине. Вук Јеремић као да никада није био део режима који је отимао и испоручивао српске хероје Хашком трибуналу. Као да никада није био део режима Демократске странке која је опљачкала државу и народ. Као да то није онај Вук Јеремић који је војни рок служио у кабинету свог шефа Бориса Тадића. Вук Јеремић, који је заташкао убиство двојице војника на Топчидеру. Као да то није онај Вук Јеремић на чије одлуке се недавно у УН позвао и шиптарски терориста Хашим Тачи, у

вези са оним несрећним питањем упућеним Међународном суду правде по питању шиптарске независности на Косову и Метохији. Као да није део оног режима који је питање Косова и Метохије преместио из Уједињених нација у седиште Европске уније у Бриселу, пред највеће српске непријатеље.

ЈЕРЕМИЋ СЕ ИЗВИЊАВАО СРПСКИМ НЕПРИЈАТЕЉИМА

У књизи др Војислава Шешеља „Викиликс ми јавља 2” налазе се извештаји Викиликса који се одnose и на Вука Јеремића. У једном од тих извештаја стоји да се извињавао америчком амбасадору због својих предавања на Факултету политичких наука. Наиме, амерички амбасадор је на та предавања слао своје сараднике, а једном од њих се Јеремић и лично извинио, због тога што, како је рекао, он пред студентима мора да говори супротно од онога што заиста мисли и ради. Вук у јагњећој кожи, Јеремић Поздерац Вук се исто тако америчком амбасадору 2008. го-

Део Скотовог савеза припрема нови 5. октобар

Само да оде Прангија, па да поделимо лову!

дине извињавао и због својих анти-НАТО изјава у јавности. Дипломатама из америчке амбасаде је саопштио да је он такве изјаве давао због кампање, да би га Срби волели, стоји у депешама Викиликса. Тако ради и данас, у то грађани могу бити сасвим сигурни.

Својим најближим сарадницима у странци поделио је плате у висини од више хиљада евра преко своје организације ЦИРСД, а медији увелико пишу о томпусима, кока-коли и осталим баханалијама Вука Јерemiћа.

СВЕ ЗА ПОСЛАНИЧКИ МАНДАТ

Екипи за све и свашта се придружио и некадашњи ватрени борац против Тадићевог режима, љотићевац Бошко Обрадовић.

Будући да му није било тешко да прекрши заклетву дату у цркви,

покраде и превари монахе са Хиландара, није му било тешко ни да пређе преко својих ранијих ставова и склопи савез са највећим српским издајницима. Није му било мрско да уђе у савез са онима којима је у блиској прошлости упућивао тешке речи и оптужбе. Попут свих лидера Демократске странке који су се током страначких турбуленција и након лоших изборних резултата међусобно оптуживали и вређали, тако је и Бошко Обрадовић 2012. године митинговао против Бориса Тадића, претећи му робијашким оделом. Чули су се повици: „Никада нећемо престати да говоримо – Тадићу, лопове! Тадић мора у затвор!”

Скоро исту ситуацију имали смо у односу Вучић – Динкић.

Али Бошко се није зауставио само на Тадићу, већ је на београдским изборима 2018. године го-

ворио и како његов садашњи коалициони партнер Драган Ђилас није никаква опозиција садашњем режиму. Међутим, такве ситуације нису чудне будући да Бошко Обрадовић од избора до избора мења своје коалиционе партнере само како би се дочепао скупштинског мандата. Некада се клео да Двери никада неће улазити у предизборне коалиције, а од 2016. доспео је у трећи коалициони блок. Због мандата је спреман да промени све своје раније ставове, погази заклетву дату у цркви пред иконом Богородице да никада неће основати странку и бити њен председник, спреман је да слуша наредбе америчке амбасаде и своје менторке, америчког шпијуна, Јасмине Вујић, која заједно са њим управља Дверима. Наравно, претходно растеравши неподобне чланове тог њиховог Старешинства односно

врха покрета, а сада странке. Са мандатом долазе скупа одела, нова фризура и вила на Дедињу.

ШЕШЕЉ РАСКРИНКАО БОШКА ОБРАДОВИЋА

Лик и дело Бошка Обрадовића и његово шуровање са америчком амбасадом је разобличио др Војислав Шешељ у директном тв-дуелу на београдској телевизији Студио Б. Том приликом је председник Српске радикалне странке разоткрио како је Бошко новац грађана Србије намењен за потребе изборне кампање прао преко електричара. Ни дан данас Бошко није одговорио због чега је огроман новац давао неком електричару за потребе предизборне кампање.

Врхунац своје политичке каријере Бошко Обрадовић живи управо сада, када је изабран за координатора тзв. Савеза за Србију. Пун је поноса и набоја као да координише нечим великим и вредним, а не групом лопова и издајника са њим на челу! Тројац Обрадовић, Ђилас, Јеремић је истакнут у први план, а прате их опскурни ликови попут Бориса Тадића, Зорана Живковића, Борка Стефановића, Јанка Веселиновића и „женске мреже“ коју предводе Гордана Чомић, Александра Јерков и Санда Рашковић Ивић.

СРБИЈА СЕ ОД ЊИХ ЈОШ НИЈЕ ОПОРАВИЛА

Сви они се понашају као да су пали са неба и да су грађани заборабили да су баш они донели „демократске промене“ од којих Србија ни после 19 година не може у потпуности да се опорави.

Понашају се као да нису баш они донели пљачкашке приватизације, продавали државну имовину у бесцење, увели неолиберални економски систем, ослањање на ММФ и Светску банку, који и дан данас управљају Србијом. Као да нису они покренули субвенционисање и фаво-

ризовање страних инвеститора, довукли стране банке, започели издају Косова и Метохије, изумели приватне извршитеље од којих грађани сваки дан стрепе да ли ће им закуцати на врата...

Грађани, уморни, измучени и напаћени након НАТО агресије, поверовали су у то време у милијарде, мед и млеко који треба да стигну са Запада чим се догоде „демократске промене“, а Србија крене ка Европској унији.

Српски радикали су упозоравали народ на све опасности које се надвијају над Србију уколико та мафијашка банда дође на власт и нажалост, били су у праву.

Данас ти исти шетају улицама Београда, борећи се за неке слободе, исте оне слободе које су биле мисаона именица за време њихове власти!

Грађани Србије овога пута не смеју насести на разне манипулације оних који се поново по улицама пребројавају, а у исто време забрањују да било ко од придошних „протестаната“ запева песму о Косову и Метохији. Нити је њима до Србије, нити до Косова и Метохије. Имали смо прилике у то да се добро уверимо до 2012. године.

СРПСКИ РАДИКАЛИ ЈЕДИНА ПРАВА ОПЦИЈА

Напредњачки режим на власти већ седам година спроводи програм Демократске странке, исти програм који нуди и ова група која себе зове Савез за Србију. Српски радикали на челу са др Војиславом Шешељем успешно раскринкавају напредњачке министре, до гуше уpletене у криминал и корупцију, указују народу на њихове афере, међутим, и поред свега, многи криминалци и дан данас седе у Влади Србије. Вучић се не обазире на критике. Србија не сме дозволити, приликом коначног напредњачког пада са власти,

да се на власт врате они који су се већ доказали, показали, уништили и опљачкали Србију, а на стотине хиљада људи оставили без посла. Грађани морају бити свесни да једино својим гласом за српске радикале могу допринети да они и њихови најближи имају извесну будућност и живот који је достојан сваког човека. За разлику од СНС и Савеза за Србију, Српска радикална странка би Србију окренула ка потпуном економском, војном и политичком савезу са братском Русијом и осталим пријатељским земљама. У том савезу бисмо имали огромно евроазијско тржиште и преко потребну заштиту од антисрпских насртаја у будућности. Идеја о ЕУ умире широм Европе, а ми Срби не смео остати последњи на бранику те крволочне аждаје. Време је да се српски народ пробуди из тог евроунијатског сна и окрене себи. Време је да се окрене будућности у којој ће свако моћи да живи од свог рада, а не да попут робова, као јефтина радна снага, у пеленама ради код страних инвеститора на уговор у трајању од три месеца.

Да би се то и остварило, грађани Србије „Курту“ не би смели мењати већ испробаним „Муртом“, јер имају исту политику, нити би отаџбина Србија издржала неки, не дај Боже, њихов нови мандат. Грађани Србије своје поверење на неким следећим изборима треба да укажу доказаним патриотама, политичкој странци која је доказала да јој је Србија на првом месту, изнад свих страначких интереса и тренутног политичког рејтинга. Поверење треба да укажу политичкој странци која је доследна свом програму и идеологији, људима који иза себе немају никакве афере нити било какве дилове са страним амбасадама, поверење треба да укажу доказаним борцима за српске националне интересе – Српској радикалној странци и др Војиславу Шешељу.

ГЛУМЦИ ГЛУМЕ ПОЛИТИЧАРЕ

Пише: Милош Скопљак

У недостатку идеја, идеологије и конкретног политичког програма, многе политичке партије у Србији су посегле за тим да зарад политичког рејтинга у своју политичку борбу укључе личности из других сфера јавног живота. Они који се у последње време све више активирају су глумци.

Од успостављања вишепартијског система до данас многи српски глумци су ушли у политичке воде из разноразних разлога. Људи из различитих побуда улазе у политику. Часни и поштени људи улазе у политику да својим деловањем помогну одређеној политичкој опцији у остварењу изборног резултата који би на крају довео до побољшања квалитета живота грађана, међутим, постоје и они који на политику гледају као на средство за стицање користи и личну промоцију. О свакоме говоре његова дела.

Политиком би требало пре свега да се баве морални, пожртвовани људи којима су српски национални интереси испред личних.

АНТИСРПСКА ПРОПАГАНДА ПОД ПАРОЛОМ ПОМИРЕЊА

Глумци о којима ће бити реч у овом тексту су све то одавно занемарили и ставили у други план. Први међу њима је тренутно најекспониранији и један од главних предводника „Савеза за Србију“, председник Покрета слободних грађана Сергеј Трифуновић. Омиљени глумац „Федерације“ наглу популарност у Сарајеву, а осуду српске патриотске јавности, је стекао када је приликом промоције филма на себе навукао мајицу са ликом ратног злочинца Јована Дивјака. Касније се правдао како је, у жељи да се пресвуче, само навукао мајицу коју су му додали, те да није препознао о чијем лику на мајици се ради.

„Повраћа ми се од тога да ме острашћени и необразовани ликови оптужују за издају. Постали смо луда, нетолерантна, шовинистичка, задрта, затрована нација...“, изјавио је Сергеј Трифуновић у „Блицу“ 2011. године.

Своје мишљење о нацији којој, нажалост, припада, исказао је и кроз своје улоге у антисрпским филмовима.

Већина филмова са ратном тематиком који су у Србији снимљени после петог октобра 2000. године и почетка погубног пута Србије ка ЕУ, имала је антисрпску подлогу. Западњачке сорошевске НВО структуре ставиле су канџе и на српску културу у жељи да демонизацију Срба и српства заврше на нашим просторима. Као да је мало антисрпских филмова са Запада, као да је мало деловање Хашког трибунала, па су се и у нашу културну сферу инфилтрирали, како би је усмрдели оном њиховом поштапалицом „помирење у региону и суо-

чавање са прошлошћу". То треба да значи „Срби, признајте да сте злочинци који су криви за све што се дешавало деведесетих година". Ту је, наравно, и мотив „враћања српске кинематографије на светску сцену", како кажу они из Филмског центра Србије. Тако се догодило да Србију 2018. године на филмском фестивалу у Кану представља и антитрпско ђубре од филма „Терет". Како се вратити на светску сцену него филмовима у којима су Срби представљени као крвожедне геноцидне звери и злочинци који су албанске жртве у хладњачама превозили и закопавали широм Србије. То је „Терет". То смеће је напредњачко Министарство културе финансирало новцем свих нас. Буџетом за 2018. годину, за прављење филмова преко Филмског центра Србије било је опредељено 980,400.000 динара. Раније је и досманлијско министарство културе (на челу са министром Војом Брајовићем) преко Филмског центра Србије и њихових конкурса народним новцем финансирало антитрпске филмове, попут филма „Турнеја" режисера Горана Марковића (присталица и члан Савеза за Србију) или филма „Караула" у

режији Рајка Грлића. Тај филм су подржала и сва министарства културе из окружења. У оба поменута филма глуми Сергеј Трифуновић и његов велики пријатељ, познати србомрзац, члан Изетбеговићеве странке СДА и промотер „геноцида у Сребреници", Емир Хаџихафизбеговић. Другосрбијански шљам међу „београдском елитом", у жељи да покаже своју широкогрудост, доделио је том Хаџихафизбеговићу титулу првог добитника Гранприја београдског Феста. Хаџихафизбеговић ће остати упамћен по томе што је усред Београда, при извођењу сарајевске представе „Аудиција", рецитовао свој манифест „Босна, моја једина домовина", који изговара на свим политичким скуповима и почастима тзв. Армије БиХ. Глумци из те екипе, од Емира до Воје Брајовића и Трифуновића, једни друге дочекују у Београду, односно Сарајеву, делећи награде за „дела" која „доприносе регионалном помирењу".

УТРКИВАЊЕ У БЛАЂЕЊУ СВОГ НАРОДА

Сви они су пружали подршку Саше Јанковићу, док овај није „пу-

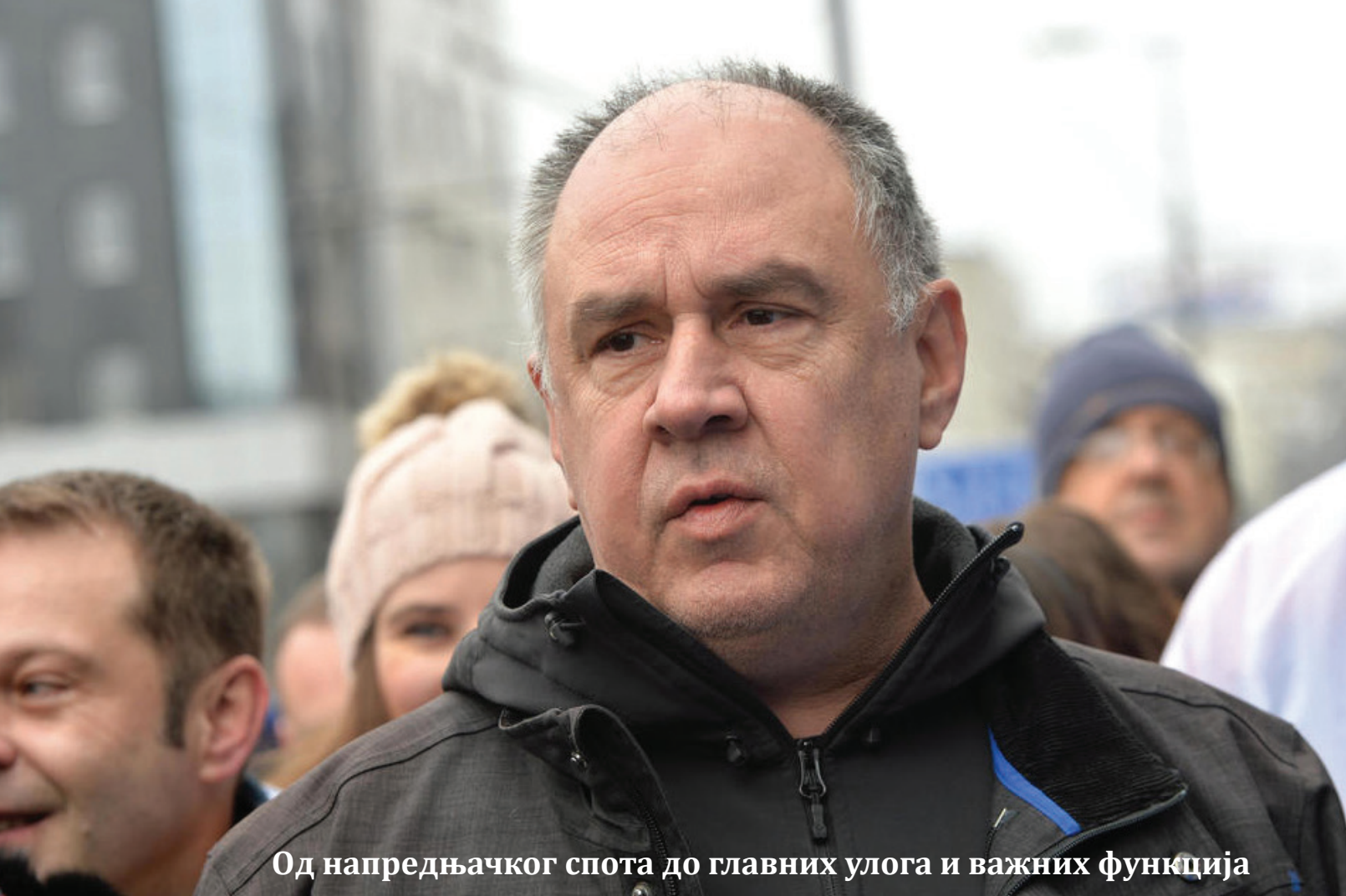
као", а онда су се прешалтали у Савез за Србију. И ко се појавио као говорник на првој протестној шетњи тог Савеза за Србију, коју је предводио Сергеј Трифуновић? Њихова сестра по србфобии, најдража колегиница, највећи шљам и олош, Мирјана Карановић. Промотер „геноцида у Сребреници", прославила се у антитрпском филму „Грбавица", у ком тумачи муслиманку која је остала у другом стању након што ју је током рата силовао Србин. У филму „Добра жена", свом првом редитељском остварењу, глуми главну јунакињу, „добрну жену" која после тридесет година брака проналази видео-касету и сазнаје да је њен муж убијао цивиле у рату, па га пријављује за ратни злочин. Муж је, наравно, погађате, био Србин. „Три прозора и вешање" је филм редитеља Исе Ђосја у коме је глумила новинарку која ради причу о албанским женама са Косова и Метохије које су силовали Срби током рата. Филм је 2014. изабран да представља шиптарску квази-државу Косово за награду Оскар у категорији најбољи страни филм. Ова калаштура је крајем 2017. године учествовала и на свечаности поводом затварања хашког казамата, где је потресним гласом и кроз сузе читала сведочења жртава „српског терора".

„Треба да испитамо свој однос према догађајима из деведесетих, не зато што бисмо сада требали да паднемо на колена, него зато да бисмо рекли да смо одговорни за оно шта се дешавало око нас. Прихватањем те одговорности говоримо и о будућности – да нећемо дозволити да се такве лоше ствари поново догоде, да више нећемо окренути главу и казати како није наше да о томе бринемо. За мене је то људско, а не политичко питање," изјавила је Мирјана Карановић о Србима, за сарајевски „Дневни аваз", 2012. године.

Још један њен близак, антитрпски настројен колега, Никола Ђуричко, део је политичке сцене Србије. Овај глумац се 2017. године учланио у странку Саше Јанковића и у председничкој кампањи

Где су ми оне моје караконцуле у црном?

Од напредњачког спота до главних улога и важних функција

говорио на његовим трибинама, а већ следеће године се нашао на листи Савеза за Србију.

У ПОЛИТИКУ ЗБОГ КОРИСТИ

Ђуричко је сав свој глумачки таленат проћердао улогом која га је обележила за сва времена. Ради се о улози у антисрпском филму „У земљи крви и меда“, у којем војници са српским обележјима чине најмонструознија дела, попут силовања, бацања бебе кроз прозор и убијања цивила. У филму је саопштено да је у рату убијено 300.000 муслимана, а 50.000 силовано! О српским жртвама, наравно, није било речи у првом редитељском остварењу белосветске калаштуре Анђелине Џоли.

„Срушили смо Милошевића, срушићемо и Вучића” – узвикнуо је, са сетним сећањем на 5. октобар, Ђуричко на предизборном митингу Саше Јанковића.

Проблем није рушење Вучића са власти, проблем би настао уко-

лико би уместо њега дошли гори, а не бољи. Вероватно би том приликом била повећана и издвајања из буџета за снимање антисрпских филмова, у којима би улоге играли сви они који су се прилепили Савезу за Србију.

Након Јанковићевог „Апела 100” имали смо и ону листу од 650 јавних личности, махом нестраничких, људи који су подржали Вучића у кампањи за председничке изборе. На нестраничким личностима се посебно потенцира од тих избора, као да је то нешто похвално и као да је предност то што неко није члан странке, а бави се политиком. Многи са те листе су се касније добро овајдили. Међу њима је и глумац Светислав Гонцић, који је своје глумачке способности показао и у предизборним спотовима СНС. У јавности се појавила информација да је за то добио и високу новчану накнаду.

„Мислим да циљ мојих активности није добијање било какве функције. На крају крајева, циљ свих нас на овој листи је да се

унапреди живот у Београду, а не лична позиција”, изјавио је Светислав Гонцић за „Недељник” 2018. године.

Можда он лично није засео на неку функцију, али је зато његова супруга, драматург Гордана Гонцић, постављена на функцију директора Културног центра Београд.

Тако смо у изборним кампањама у протеклом периоду на једној страни имали Лазара Ристовског, који је 2012. подржао Тадића, а 2016. Вучића и СНС, затим Светислава Гонцића, Микија Манојловића (разочарани „грађаниста” чије име носи авион „Ер Србије”), а на оној другој страни Бранислава Леичића, Воју Брајовића, Сергеја Трифуновића, Николу Ђуричка, али и Миру Бањац, која се учланила у ДС 2014. године, када је странку повео Бојан Пајтић, при чему му је од 2006. као председнику АПВ била саветник за културу.

Свако од њих је у томе имао неке своје (личне) интересе.

АЛЕКСАНДАР ШЕШЕЉ У САВЕТУ ЕВРОПЕ: ПУТИН ШТИТИ ТЕРИТОРИЈУ РУСИЈЕ, УКЉУЧУЈУЋИ И КРИМ И СЕВАСТОПОЉ!

Народни посланик Александар Шешел, потпредседник Српске радикалне странке, апеловао је на Савет Европе да позове на смиривање ситуације између Русије и Украјине по питању ескалације у Керчком мореузу и оценио да су Крим и лука Севастопољ интегрални делови Руске Федерације, што треба да буде свима јасно.

„Свака земља има право да заштити своје територијалне воде и да реагује на угрожавања своје територије. Провокација у Керчком пролазу је само део предизборне кампање за председника Украјине. То је један погранични инцидент. Због тога је уведено ратно ста-

ње у Украјини, које није уведено ни када је почео устанак у Донбасу. То показује да је све ово кампања. И ова резолуција, коју ћете данас донети, део је те кампање”, рекао је Шешел четвртог дана заседања Парламентарне скупштине Савета Европе.

Александар Шешел је подсетио да су у марту 2014. године грађани Крима и Севастопоља на референдуму гласали да се, како је рекао, „после 60 година врате у отаџбину”.

„Одлука је донета на демократском референдуму, на којем је излазност била 83 одсто и народ Крима је гласао сло-

бодно. Од 2014. године Крим је постао неотуђиви део Русије. Референдум на Криму је био празник демократије, о чему Европа може само да сања. На изборима за Европски парламент излазност је била 40 одсто, што је два пута мање него на Криму. И председник Русије Владимир Путин има највећи легитимитет у Европи. За њега је гласало 75 одсто грађана, а излазност је била 70 одсто”, навео је народни посланик Српске радикалне странке у свом обраћању на заседању Европског парламента. Шешел се обратио Савету Европе на руском језику, а током говора ометали су га посланици из Украјине.

СРБИЈА НА ОДРЕЂЕНО ВРЕМЕ И ДРУГЕ МАХИНАЦИЈЕ

Пише: Вјерица Радета

У току неке од предизборних кампања Александар Мартиновић, тада члан и посланик Српске радикалне странке, донео је у Народну скупштину чак са логом Демократске странке и садржај поређао на скупштинску говорницу. Брашно, со, шећер, уље, паста за зубе, пиринач и још понешто. Добио је то од једне жене у Руми, а она од активиста тадашње Демократске странке.

ДОСМАНЛИЈЕ И НАПРЕДЊАЦИ ИСТИ У МАХИНАЦИЈАМА

Данас такве кесе са идентичним садржајем, али са напредњачким логом, деле Мартиновић и његови активисти. И у Руми и у целој Србији. Добро научена лекција!

Годинама упозоравамо на непостојање јединственог бирачког списка као основног услова за легалне и фер изборе. Обрађали смо

се и Уставном суду. Узалуд. Хаос у бирачком списку одговара властима. Тако је од увођења вишепартијског система. И ову лекцију су напредњаци добро научили од демократа.

Медији – вечити проблем. Већина у служби власти. Било је тако, и сада је. Напредњаци су пре преузимања власти критиковали медије што служе режиму. Дочепали су се власти и одмах се потрудили да се дочепају и медија. Овај савез за све и свашта у прве редове шетача поставља новинаре. Недвосмислена порука. Хоћемо власт, али и медије са сопственим новинарима. Човек се оправдано запита зашто ли се узајамно критикују када су исти. Иста научена лекција.

СИГУРНИ ГЛАСОВИ КАО ВИД ПРИТИСКА И ЗЛОУПОТРЕБЕ

Један модел изборних махинација је ипак ескалирао. Усавршен

у Вучићевој Србији. И досманлије су бесомучно користиле државне ресурсе у сврхе предизборне кампање и за обезбеђивање сигурних гласова. Да се разумемо, обезбеђивање сигурних гласова до којих се долази у контакту са грађанима је легалан и легитиман начин познат у свим демократским друштвима. Проблем је када се то злоупотребљава. Александар Вучић и напредњаци су пронашли „одличан“ начин да дођу до потребног броја сигурних бирача. Помогло им је технолошки развој и појава такозваних паметних мобилних телефона. Користе се за сликање и слање тражене фотографије на задату адресу. Често се то ради за ситну накнаду. То је вољно прихваћена продаја. Неморално, али уз пристанак, и чињеницу да је морални праг нижи што је човек сиромашнији. А у Србији је много сиромашних. По разним критеријумима и од званичне статистике објављено, броје се милионима.

Нису сиромашни само они који се издржавају од социјалне помоћи. Сиромашни су и пензионери чије су пензије испод нивоа просечне пензије у Србији, али и запослени који за свој рад месечно примају такозвани минималац, чак и ако део не морају да врате послодавцу, а углавном морају.

ГЛАСАЈУ, А ЉУТИ НА СЕБЕ И НА ВУЧИЋА ЗБОГ ТОГА

Већ неколико година, после сваких избора, људи отворе душу и признају: „Гласао сам за напредњаке, а мрзим и Вучића и себе због тога. Али, шта ћу. Морам”. Одавно сам престала да питам: „Што мораш?” Питам: „Због кога?” Одговори разоружавају. Због детета, брата, сестре, кума, блиског пријатеља...

А ево и због чега. Сви ти млади људи због којих се невољно, често и уз гнушање гласа, су запослени на одређено време. Не би то било ништа страшно да су запослени због потреба у установама где раде и да тамо неко оцењује и вреднује њихов рад. Не. Ти људи су заправо врбовани да раде за ре-

жим. У току радног времена иду да ботују, у кол-центре или на разне страначке активности, а посебна улога им је намењена за изборни дан. Свако од њих је обавезан да обезбеди одређени број сигурних гласача, као и да обезбеди доказ да су ти људи заиста гласали како им је наручено. Тако се чланови породице и блиски пријатељи доводе пред свршен чин и морање.

У Србији на одређено време ради око 700.000, углавном младих људи. Највише их је у државној управи, локалним самоуправама, јавним предузећима, али и у погонима светских компанија које уз државне субвенције запошљавају по стотинак људи, уместо громогласно најављиваних хиљада отворених нових радних места.

Шаблон је увек исти. Људи се доводе преко општинских одбора Српске напредне странке. После избора, од оних који пруже доказ о траженом броју гласача, један број заиста добије сталан посао, а остали се држе у уверењу да ће они бити следећи. И тако до неких нових избора. Уместо оних који добију сталан посао доводе се нови, на одређено време. И тако у круг.

Највише их је који су и по неколико година запослени на одређено време. Они су најревноснији. И најстрпљивији.

ЦЕНИТЕ СЕБЕ ДА БИ ВАС ДРУГИ ЦЕНИЛИ

Знам и неке који нису прихватили уцену, али нису ни добили отказ. Потребно је само показати одлучност и сачувати достојанство. Гласати по сопственом уверењу и уздати се у личне стручне и моралне квалитете. Ценити себе да би вас и други ценили. За то у овим тешким временима треба, што би народ рекао, имати петљу. Али и диплому која је заслужена школовањем, а не купљена или добијена преко разних веза. Ко то има, има и самопоуздање и њиме се не може манипулисати. И добиће посао, због знања и стручности. Због моралних квалитета.

А на дан избора, без оптерећења и без мобилног телефона. Само са сопственом савешћу. Избори за то и служе. Тако ће се постићи идеал демократије. Власт треба да се плаши бирача, а не бирачи власти.

И он је дао глас за 10 евра!

УПОЗОРАВАЛИ СМО – ДЕСИЛО СЕ

Пише: Вјерица Радета

Често се у народу чује: „Радикали су опет били у праву”. Углавном са закашњењем. Када ништа више не може да се учини да се настале штетне последице отклоне.

Читам наслов у једним дневним новинама: „Потомцима нациста враћају куће”. И нисам изненађена. Напротив. Сетих се 2011. године и скупштинске расправе о Предлогу Закона о враћању имовине и обештећењу (Закона о реституцији). Посланици Српске радикалне странке одлучно и оштро су се супротстављали доношењу овог штеточинског закона. Износили смо озбиљне аргументе, али тадашњој власти важнији су били налози чиновника Европске уније него озбиљни аргументи и интереси државе. Између осталог, тврдили смо да ће се десити управо ово што се десило сада, седам година касније. Србија враћа имовину потомцима нациста,

одузету им зато што су као народни непријатељи учествовали у покољима Срба током Другог светског рата.

Много је оваквих примера и много накнадних признања. Много је сличних примера и данас.

УПОЗОРАВАЛИ СМО НА ВРЕМЕ

Тврдили смо на седници Народне скупштине да се Закон о водама мења како би се обезбедили услови за продају Луке у Новом Саду. Познатом купцу. Немачкој компанији Ремус Логистик. Скотов министар у Влади Републике Србије Зорана Михајловић тврдила је тада да посланици Српске радикалне странке измишљају и да је нама само важно да њу нападамо. Ваљда умишља да је много важна. Тврдила је и за једину од десет лука која је остала у државном власништву да ће тако и остати. Подсећамо да је у току јавни позив за продају Луке Нови Сад и да је извесно

да ће будући власник бити немачки Ремус Логистик.

Тврдили смо да је министар Младен Шарчевић у коруптивном послу хрватској компанији дао 1,6 милиона евра за куповину софтвера за електронске дневнике и да ти дневници нису у функцији. Осим у свега неколико пробраних школа. Шарчевић нас је убеђивао да нисмо у праву и да износимо паушалне оцене. Пре неколико дана у једном интервјуу тај исти Младен Шарчевић се „пожалио” да нема услова за примену електронских дневника, али обећао је да ће се потрудити да примена почне током 2020. године.

Износили смо аргументе и конкретна решења за лош предлог Закона о финансијској подршци породици са децом. И били смо у свему у праву. Доказ је најави министра Зорана Ђорђевића да ће већ почетком јануара Влада предложити измене и допуне тог, тек усвојеног закона.

Када се расправљало о Предлогу закона о државном премеру и катастру, тврдили смо да ће тај закон бити непримењив и да ће унети општи хаос у регистрацију катастра непокретности. Надлежни министар Зорана Михајловић нас је оптуживала да ми српски радикали имамо нешто против ње лично и да због тога критикујемо иначе „одличан” закон. Сада се крије од јавности да службе катастра штрајују управо из разлога које смо у току расправе износили. Хаос је настао. Служба за катастар непокретности је затрпана жалбама о ћутању администрације, а Зорана Михајловић најављује измене и допуне тек донетог закона. Без осећаја одговорности и срамоте, каже да је то нормално јер су у току примене закона утврдили одређене неправилности. Зорана Михајловић ни не покушава да сакрије да заправо експериментише са најважнијим темама за сваког грађанина Србије. Ништа чудно. Она експериментише са државом, Како Скот каже. Јер за њих двоје и јесте циљ „што горе, то боље” у Србији.

РАДИКАЛИ СУ ОПЕТ БИЛИ У ПРАВУ

Рекли смо и да је Закон о пензијском и инвалидском осигурању неуставан и неодржив. Да је то јединствен пример у свету да закон не прописује време и начин усклађивања пензија. Тврдили смо да се може десити да се пензије уопште не повећавају зато што то зависи од воље чланова Владе. Законску обавезу су им укинули посланици скупштинске већине. Министар финансија је већ обавестио јавност да ће повећања пензија бити, ако буде суфицита у буџету. И ево, из власти већ најављују повећање пензије само за одређене категорије пензионера. Није спорно да најниже пензије треба повећати. Али на основу закона. Тако да од најниже пензије може достојно да се живи, а да највећа пензија буде три пута већа. То је став Српске радикалне странке који смо заступали и у последњој расправи о овом закону. Тврдили су и да ће пензионерима „уделити” помоћ од пет хиљада динара. Рекли па порекли. Једнократна помоћ била је три хи-

љаде динара. Изгледа да пензионери само треба да моле Бога да се у Србији што чешће одржавају парламентарни избори, јер ће им власт тада сасвим сигурно повећати пензије. Само тада, да би их преварили и извукли глас. Само тада, јер по закону иначе не морају.

НАПРЕДЊАЦИ И ДОСМАНЛИЈЕ ДЕЛЕ ИСТЕ „ВРЕДНОСТИ”

Били смо гласни и 2011. године, када су претходници садашњег режима у правни систем Републике Србије уводили извршитеље. Још тада смо их звали харачлијама који ће народу отимати „и црно испод нокта” и то, наравно, добро наплаћивати. Рекли смо да судске службенике не треба замењивати партијским кадровима и дозволити им да потраживања наплаћују без икаквог ограничења. Не залажемо се ми за хаос и грађанску непослушност, напротив. Али ово што свакодневно слушамо и читамо о бахатом понашању јавних извршитеља је неподношљиво. То што раде већ је достигло ниво организованог криминала. Док породице због ситних дугова избацују из станова које извршитељи продају својим саучесницима у овом послу, представници бивше и садашње власти се у медијима препуцавају око тога ко је крив због тога што су јавни извршитељи постали оно што смо причали да ће бити – харачлије и безочни криминалци. Криви су и једни и други. Они што су их промовисали и ови што су их задржали. У праву смо само ми српски радикали. И онда и сада.

Нисмо срећни што се тек кад протекне време констатује да су српски радикали били у праву. Бићемо када то буде прихваћено у моменту када о проблему говоримо. Биће тада срећни и сви грађани Србије, јер ми српски радикали све што радимо на политичкој сцени, радимо у интересу државе и народа. Не руководимо се дневном политиком, већ истином и општим интересом. Уверени смо да долази време да ће нас грађани разумети. Исправно и правремено.

Увек аргументована критика власти

БУЏЕТ И ПРИКЉУЧЕНИЈА

Пише: Вјерица Радета

У свакој нормалној држави расправа и усвајање буџета за наредну годину је најважнији посао. И за власт и за опозицију. И за владу и за парламент. И за јавност, наравно. У Србији, нажалост, одавно није тако.

БУЏЕТ ЗАТУРЕН МЕЂУ 62 ТАЧКЕ ДНЕВНОГ РЕДА

Закон о буџету Републике Србије за 2018. годину (буџет) био је једна од 62 тачке дневног реда. Све спојено у једну. Као никада до сада спојили су, како народ каже, бабе и жабе. Предлози закона из различитих сфера живота, потврђивање међународних споразума, предлог за разрешење и избор судија и тужилаца, скупштинских одбора... У том шаренилу од дневног реда нашао се и Предлог буџета. Време за расправу по свим тачкама је ограничено. Исто као да се расправља о само једној тачки дневног реда. Како је и требало.

На муци су били народни посланици. О чему расправљати? Шта изабрати? Све је важно. Ми српски радикали смо се ипак определили за најважније. За буџет. И жао нам је што грађани нису могли да чују шта су им све припремили представници Вучићевог режима.

Суштински проблем код усвајања овог, а и претходних закона о буџету је што је Народна скупштина ускраћена за расправу и усвајање Закона о завршном рачуну буџета. Потпуно је бесмислено усвајати буџет за наредну годину ако се не зна како је потрошен новац из буџета за претходну годину. Све владе Републике Србије од 2000. године до данас крију тај податак од народних посланика и од јавности Србије. Избегавање расправе и усвајање Закона о завршном рачуну буџета оправдано наводи на закључак да власт новац из буџета троши ненаменски, а вероватно и незаконито. Власт, владајућа већина, ускраћује народним посланицима уставну обавезу контроле

трошења новца из буџета. Закон о извршењу буџета је потребан зато што би тај закон показао како је влада трошила новац и да ли се у томе понашала одговорно. Без завршног рачуна о извршењу буџета влада се показује као неодговорна, пре свега према грађанима, који кроз порезе и доприносе пуне државну касу и на изборима одређују која је то странка која ће бринути о трошењу тих средстава. Странке које то одбијају, а у Србији су то све, осим Српске радикалне странке, крше Устав и повређују достојанство грађана.

И ОВАЈ БУЏЕТ БЕЗ ЗАВРШНОГ РАЧУНА ПРЕТХОДНОГ

Код нас је то тако скоро две деценије. Тековине европских вредности према накарадном и погрешном тумачењу наших властодржаца. И ових сада и оних пре. Односно, ових који би да наследе садашње, а били су и пре.

Одсуство контроле трошења буџетских средстава је легло корупције и криминала, извор афера које потресају све владе од петоктобарске булдожер-револуције до данас. У томе се досманлије и напредњаци уопште не разликују. Због тога се не зна зашто и колико средстава се уплаћује страним инвеститорима, зашто се мимо уговора исплаћују којекакве доплате „гигантима“ попут Фијата, Етихада, РТБ Бора и ко зна коме све. О конкретним подацима се у јавности чује тек када исплива нека афера. А колико их је које су још увек тајна? И колико је то новца из буџета? Од досманлија до напредњака.

Оваквим понашањем власти у Србији грубо крше Устав. Без последица, још увек. А Устав Републике Србије је јасан. Члан 105, став 1, тачка 8 прописује да Народна скупштина „усваја буџет и завршни рачун“. Један у низу доказа

да Уставни суд не штити Устав, већ актуелну власт. И тако већ двадесетак година. И закони и Пословник Народне скупштине обавезују на усвајање завршног рачуна. Али кога је брига за законе и Пословник?! Ако крше Устав, што не би и законе и Пословник?! А сами су у Закону о буџетском финансирању прописали да је „Закон о завршном рачуну буџета Републике Србије акт којим Народна скупштина за сваку буџетску годину утврђује укупно остварене приходе и примања и расходе и издатке, финансијски резултат буџета Републике Србије (буџетски дефицит и суфицит) и рачун финансирања.“ Мртво слово на папиру!

НАПРЕДЊАЦИ АМАНДМАНИМА ГУШЕ СКУПШТИНСКУ РАСПРАВУ

Дакле, ни уз буџет за 2019. годину нисмо имали предлог за-

вршног рачуна, али смо имали више стотина амандмана. Најпре на Предлог закона о централном регистру обавезног социјалног осигурања. Амандмане су подносили народни посланици владајуће Српске напредне странке. И причали како је овај закон важан за свеопшти економски развој Републике Србије, с посебним освртом на унапређење здравства, образовања, људских и мањинских права, пољопривреде, водопривреде, судства... Тако се на прва три члана овог закона потроши време предвиђено Пословником за расправу о амандманима.

И посланици Српске радикалне странке су поднели стотину амандмана на овај закон. Нисмо се играли, али смо морали прихватити игру. То је једини начин да кажемо да је и овај, као и остали закони, пре свега Закон о буџету за 2019. годину, лош за свеопшти економски развој Републике Србије, с посебним освртом на развој здравства, образовања, људских и мањинских права, пољопривреде, водопривреде, судства...

Да. Закон о буџету за 2019. годину био је тек четврта тачка дневног реда. И расправа о амандманима није дошла на ред. По Пословнику. Који је јако лош – кажу досманлије. Који су досманлије донеле – кажу напредњаци. У праву су и једни и други. Само што су напредњаци били у обавези да донесу нов пословник одмах по конституисању новог сазива парламента. На то обавезује савремена пракса парламентарне демократије. Али, кога је брига! Важно је да се не сазна које се све малверзације крију у буџету за 2019. годину и које су сакривене у трошењу буџета за све године од 2000. године до данашњег.

Јасно је, ваљда, да је и овај буџет велика превара и замазивање очију јавности, која није успела да чује ниједну примедбу исказану кроз амандмане посланика Српске радикалне странке.

ШТЕТОЧИНСКО ДЕЛОВАЊЕ ЗОРАНЕ МИХАЈЛОВИЋ

**Осмех за Скота док у Влади
„проглашава независност Косова”**

Пише: Душан Станојевић

Расипништво, бахатост, корупција, антисрпско деловање... Све ово стаје у две речи – Зорана Михајловић. Да се одмах разумемо, списак недела овог НАТО лобисте је подугачак, али кренимо редом.

Зорана Михајловић је министар грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре у Влади Републике Србије (претходно министар енергетике, развоја и заштите животне средине). Међутим, нека вас не завара функција дотичне. Зорана Михајловић је све, само не министар који се заклео да ће служити интересима грађана Републике Србије.

Током целе своје политичке, а добрим делом и професионалне каријере, Зорана Михајловић на веома отворен начин ради за ин-

тересе најпре САД, а затим и ЕУ, и као по правилу, против интереса Републике Србије. Чланица је организације Ист-вест бриџ (претходница Трилатералне комисије у Србији), бивши је члан криминалне организације Г17+ и један од најближих сарадника двојице највећих гробара српске економије: Мирољуба Лабуса и Млађана Динкића.

БАХАЋЕЊЕ ДРЖАВНИМ НОВЦЕМ

Када је њихов рок трајања истекао и када су налогодавци решили да их пуне низ воду, Зорана Михајловић се, по налогу истих ментора, прикључила Српској напредној странци и на тај начин наставила да са највиших државних позиција спроводи америчке планове у Србији. И то као министар.

А да ли треба трошити речи о особи чији су месечни приходи као министра 0 (словима: нула) динара, а која притом има имовину која се мери стотинама хиљада евра? Да ли треба говорити о особи која државну (службену) платну картицу троши на скупочени доњи веш, парфеме и шминку, а онда „минус” на истој покрије милионском уплатом у току једног дана? Која троши 650.000 динара грађана Србије како би купила тепихе и „нашминкала” просторије свог министарства. Којој је лична промоција важнија од рада њеног министарства. Да ли треба причати о српском домаћину, који крсну славу слави у елитном хотелу, где су главни гости ондашњи амерички амбасадор Мајкл Кирби, шеф канцеларије ММФ-а и слични? И на крају, да ли веровати министру који никада не испуњава оно што сам зацрта (Коридор 10 готов до краја 2016; аутопут Љиг – Прељина готов до новембра 2017)?

Одговори се сами намећу. Да! Треба увек причати и жигосати овакво понашање. И не! Не треба веровати оваквом министру.

Ми, српски радикали, никада нисмо веровали овом НАТО лобисти и свакодневно упозоравамо колико је штеточинско деловање Зоране Михајловић по интересе Републике Србије. И то не радимо случајно нити без доказа.

Међутим, колико је деловање Зоране Михајловић штетно (узмимо за пример аферу око изградње аутопута Појате – Прељина и инсистирање министра да посао добије америчка компанија „Бехтел”), толико је могло да буде, а богами и постаје, кобно по животе грађана Србије.

Један у низу доказа њене неспособности јесте и „чувени” потпорни зид на Коридору 10

код Грделице. Тај зид се рушио не једном, не два, већ три пута у року од три месеца и права је срећа да приликом обрушавања није било људских жртава. Последњи пут обрушило се 500 m² потпорног зида и заједно са камењем и земљом сурвало се на трасу аутопута. Овај зид је можда круна неспособности Зоране Михајловић, јер како другачије назвати нешто што се у нормалним условима, када нема намештених тендера и катастрофалних идејних решења, решава без икаквих проблема. Наравно, Зорана Михајловић је видела кривицу многих, своју није. Криве су фирме које су изводиле радове (фирме са којима је она као министар потписивала уговоре), криви су пројектанти и инжењери (које је пријавила Суду части Инжењерске коморе Србије) и на крају, за име Бога, земљиште, брдо или шта већ, јер клизи и руши постављени зид.

ОПАСАН НЕМАР

Покушавала је Зорана Михајловић да представама за јавност скрене пажњу са своје неспособности. Обилазила је радове на Коридору, шетала са све розе шлемом по градилишту, чак је изјавила да ће преселити комплетно министарство у радничку камп-кућицу код Грделице све док се не реши проблем потпорног зида и не заврши Коридор 10. Ангажована је и БИА да надгледа радове. Узалуд. Њена неспособност је достигла врхунац. А мештани грделичких села ће и даље живети у страху од потреса које ова обрушавања изазивају.

Последњи у низу догађаја који је доказ да Зорана Михајловић није достојна министарске функције коју обавља и да се бави свим и свачим, а најмање својим послом, нажалост, однео је пет живота. Од тога, двоје петнаестогодишњака.

Трагедија која се догодила на пружном прелазу у околини Ниша директна је последица немара министра грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре.

Путнички воз је на пружном прелазу буквално преполовио возило јавног градског превоза. Пружни прелаз није био обезбеђен браницима и полубраницима. Дакле, рампе није било. Кривица министра је у томе што су запослени у њеном министарству, њихови подређени, и цео ланац који се бави безбедношћу саобраћаја, затајили у овом случају. У Републици Србији има 2200 пружних прелаза, и многи од њих немају рампу. Немају ни најосновнију сигнализацију. То је веома озбиљан проблем. Наравно, не морају сви имати бранике или полубранике, али све пружне прелазе треба оценити и утврдити да ли испуњавају услове за безбедно одвијање саобраћаја. Са пружним прелазом на коме се трагедија догодила то није био случај. Изјава Зоране Михајловић да „није могуће на сваком пружном прелазу имати рампу, као што ни на свакој раскрсници не може бити постављен semaфор” је у најмању руку безобразна и доказ је њеног незнања о основним правилима у саобраћају. Њена кривица је утолико већа, што је брже-боље (на себи својствен начин) кривца нашла на другој страни. Наиме, Зорана Михајловић је изјавила да је кривац возач аутобуса, јер је „тако

чула од директора полиције”, уз опаску да не жели да буде истражитељ, тужилац, нити судија. Не жели, а окривила је унапред некога на основу онога што је „чула”. Не жели, али је ипак „пронашла кривца”. Уместо што се бави сплеткарењем и тражи кривца у другима, Зорана Михајловић би требало да прочита Правилник о начину укрштања железничке пруге и пута, пешачке или бицикличке стазе, месту на којем се може извести укрштање и мерама за осигуравање безбедног саобраћаја (Службени гласник РС, бр. 89/2016). Да прочита и да проучи. Наравно, уколико жели да се бави својим послом како треба.

Могао бих овако да набрајам данима. Понављам, списак недеља Зоране Михајловић је подугачак, али... Враћам се на почетак и ово „али” јер очигледно ни сва неспособност, нерад, бахатост и корупција нису довољни да Зорану Михајловић премијер моментално избаци из владе. А ни Скот не да своје чедо.

Зато, када српски радикали дођу на власт, тужилаштво ће имати пуне руке посла са министром са розе шлемом. Живи били, па видели!

Пољубац за „Бехтел”

МИЛИЈАРДЕ ИЗ БУЏЕТА ЗА РАД ПАРАЗИТСКИХ ДРЖАВНИХ АГЕНЦИЈА

Пише: Жана Живаљевић

МЕКЕ НЕПОТИЗМА

Готово стандардно и уобичајено предизборно обећање свих претендента на власт у Србији је смањење броја државних чиновника, гломазног државног апарата и укидање сувишних државних агенција.

Процене говоре да је за последњих шест година број запослених у јавном сектору, упркос важењу Владине уредбе о забрани запошљавања, волшебно увећан за најмање 250.000 или скоро за 40 одсто! Претпоставка је да у јавној администрацији ради око 800.000 чиновника.

Прави бум доживеле су државне агенције, чији се број процењује на између 131 и 170, укључујући и оне које су основале локалне самоуправе, али се, свеједно, финансирају из државног буџета.

Ако је рад свих ових агенција коштао државу, према признању једне од министарки у Влади Србије, 2013. године, дакле пре пет година, 850 милиона, можемо ли замислити колико, што због повећања њиховог броја, што због новозапослених, оне коштају данас! Један од ретких јавно изнетих података је и тај да се од агенција очекује да с половином износа остварене добити државној каси допринесу са 1,6 милијарди динара.

Зашто немамо студију исплативости агенција? Утолико пре што су плате запослених у агенцијама далеко, далеко веће од оних које примају државни службеници. Чињеница је да најављено уклапање агенција у јавно-службенички систем надлежни нису ни покушали да спроведу.

У домену претпоставки је и то да се руководећа места у агенцијама чувају за најугицајније чланове владајуће странке, тачније за први наследни ред и тако даље.

Да ли агенције поскупљују послове којима су се пре њих бавили други државни органи?

Узмимо за пример Агенцију за лекове и медицинска средства, која је, пратећи законску регулативу и протоколе, вишеструко поскупела, али и временски отегла издавање дозвола за регистрацију лека.

Пре оснивања Агенције за хемикалије (и таква постоји) регистрација биоцида, рецимо, коштала је и до двадесет пута мање...

ИМУНИ НА РЕФОРМЕ ЈАВНОГ СЕКТОРА

Јавна предузећа, Владине канцеларије, регулаторна тела за све

и свја што некоме падне на памет, центри који су из невладине зоне (с)пали на државни буџет и агенције најразноврснијих улога и дијапазона услуга својим монополистичким положајем, екстраваганцијом и потпуном нетранспарентношћу пословања, луксуз су који себи не могу да дозволе ни економије много развијенијих и моћнијих држава од Србије.

Док остатак српског друштва посрће под јармом солидарности у незавидној ситуацији, ексклузивна самопроглашена елита под државним кишобраном паразитира захваљујући повлашћеном положају и статусу, ефикасно измичући више пута поно-

вљеним захтевима за реформом или приватизацијом једног дела овог сектора.

Сва решења која су примениле неке државе из нашег окружења се игноришу, у жељи да се одржи паразитски статус оних који исецавају значајан проценат бруто друштвеног производа.

На леђа запослених и пензионера држава нема више шта да свали. Незадовољство огромног броја грађана сваки час може ескалирати у пожар несагледивих размера.

Зашто се не усвајају другачији предлози, за реструктурисањем јавних предузећа или сма-

њењем броја агенција, барем за тако очигледно бесмислене као што су Агенција за истраживање поморских несрећа у Србији без мора, што вређа интелигенцију грађана.

Најмање милијарду годишње, колико владајућа већина усвоји за издвајање за рад и пословање државних и осталих агенција у Србији, заиста би се имало где рационалније потрошити, с обзиром да је буџетско издвајање за социјалну заштиту у 2019. години чак и смањено!

Податак да Немачка има тек десетак државних агенција, Хрватска 47, Румунија 20, а Бугарска 19 – паметном говори довољно.

ФОРБС ЗНА, СРБИЈА НАСЛУЂУЈЕ

Пише: Жана Живаљевић

Кад вас амерички бизнис магазин „Форбс“ прогласи моћним, то у ствари значи да је проценио ваше богатство и због конта и имовине вам приписао и моћ.

То како се премијерка једне земље на самом врху европске листе најсиромашнијих нашла на Форбсовој листи најмоћнијих жена света у 2018. години, као и на списку политички најмоћнијих, асоцира на сценарије виђене у афричким или јужноамеричким диктаторским режимима.

Тешко је премијерку Србије, онако крхке грађе, замислити као моћну особу. Биће, дакле, да Ана Брнабић – уме. С обзиром на „порекло“ – махом из „непрофитног“ невладиног сектора, од USAID-а, PEKSIM-а, NALED-а, Continental Wind Serbia право на ми-

нистарско а потом премијерско место.

НЕВЛАДИНА ПОВЕРЕНИЦА

Нестраначка личност, припадница ЛГБТ, атеиста, прва жена премијер Србије од јуна 2017. године, када је за њен избор у Народној скупштини Србије гласало 157 посланика, менаџер (диплома пословних студија универзитета Нортвуд из Мичигена (<https://www.northwood.edu/>), МБА мастер диплома из маркетинга са енглеског Хал универзитета (<https://www.hull.ac.uk/index.aspx>)), Брнабић се за 43 године живота препоручила по типичном обрасцу за високу државну функцију.

У њеној званичној биографији се не помиње да је стипендиста, што говори да се школовала у иностранству у сопственој,

то јест породичној режији, али хвала о високом просеку, близу максимума, наравно, неће изостати.

Како је Ана Брнабић за отприлике две деценије стекла толику моћ да се нађе на фамозној Форбсовој листи?

У њеној биографији пише да је као студент, деведесетих година, почела да ради као пи-ар у Српском информационом центру у Лондону, и, посебно, на одржавању контаката између реформиста у Србији и цивилног сектора у Великој Британији.

По повратку у Србију 2002. године, накратко се запошљава као пи-ар Програма за аграрни развој Србије, које је финансирала Европска унија, да би потом ухлебљење нашла у USAID-у. За пионире координаторе пројеката у то

време, подсетимо се, било је новца напретек.

Од 2011. године, запошљава се у америчкој компанији за развој ветроелектрана Continental Wind Serbia, у којој после две године рада на пропагирању обновљивих извора енергије постаје директор. Подсетимо се и да је компанија CWS под лупу јавности доспела по афери „покушаја рекетирања Србије” коју је разгласио председник државе, а да је њен директор у то време била Лидија Удовички, рођена сестра некадашње министарке финансија и државне управе и локалне самоуправе Кори. У новој ситуацији Брнабић је била министар за државну управу и локалну самоуправу, одакле је и изабрана за премијера.

Пре ступања на премијерску функцију била је и члан Главног одбора PEKSIM, организације за стипендирање магистарских студија на Кембриџу, али и председник Управног одбора Националне алијансе за локални економски развој – NALED.

БРАТ У ИГРИ

Непокретности у Србији, на елитним локацијама, али и у иностранству, фирме, мирујућа места у управним одборима моћних невладиних организација – све то умешна премијерка сервисира из кредита од своје плате, која је нижа од месечне рате! То је тек моћ!

Стан на Дедињу од 328 квадрата, кућу од 167 квадрата на Крку и још једну од 30, као и скоро хектар земљишта и ауто марке Тојота РАВ 4 Брнабић издржава од својих премијерских припадности. Пре ступања на дужност, како је навела у својој имовинској карти, регулисала је мировање у компанијама у којима има сувласнички удео: „Energy & Innovation” и „Development consulting group”.

Међутим, у власништву повезаних лица, њене мајке је и породична кућа од 107 квадрата на 200м² плаца на Палилули, а на покојног оца Зорана се води и близу 19 ари плаца у Гроцкој,

док брат Игор има стан од 85 квадрата на Врачару и кућу од 42м² у Брестовику и директор је две фирме: „Asseco SEE” и „Uni4gold”, познате по ангажовању у дигитализацији државне управе и јавног сектора у Србији.

Како напредује дигитализација, речито сведочи изглед сајта Владе Републике Србије. Садржајно индиферентан и небитан, пре туристички водич него веб-презентација централе извршне власти, бави се „приликама” и „атракцијама”, како су названи поједини линкови.

Ако се узме у обзир колико скупи званични сајтови општина, тешко је замислити ценовник иновативног сајта Владе.

Међутим, коме се још и када одговарало за расипништво у овој држави?

Верујмо Форбсу да зна више него што ћемо ми икада знати о „моћи” премијерке. Нама остаје само да наслућујемо.

Бата дигитализује Србију!

ИЗВРШИТЕЉИ НА НАЈГОРЕМ ГЛАСУ МЕЂУ ЈАВНИМ СЛУЖБЕНИЦИМА

Пише: **Жана Живаљевић**

За четири године важења Закона о извршењу и обезбеђењу, јавни извршитељи су, од скоро три милиона поведених поступака, решили више од половине предмета. Само у 2017. години на име дуговања грађана и предузећа одузето је око 3.800 непокретности, што чини свега један проценат извршења, „похвалила“ се ефикасношћу у раду Комора јавних извршитеља у извештају који је недавно предочен јавности. Извршитељи се, наравно, нису изјаснили о уделу надокнаде за извршење, која у појединим случајевима достиже астрономске износе, те не чуди што их јавност доживљава као повлашћену и омражену друштвену касту, у луксузно опремљеним канцеларијама, док

на улице избацују углавном сиротињу.

ОШТРЕЊЕ ЗУБА НА СОЦИЈАЛНИМ СЛУЧАЈЕВИМА

Нема омраженијег јавног службеника у Србији од извршитеља.

Осврћући се на третман јавности према извршитељима, Комора (која броји 217 извршитеља) износи став по којем су медији криви што су бројни случајеви исељавања социјалних случајева из кућа и станова доспели у јавност.

Врло је вероватно да би исто интересовање, ако не и веће, изазвало намирење неког тајкуна, посебно оних који се годинама

прозивају у јавности за лоповлук и незаконито богаћење, против којих није ни процесуирана истрага – што значи да таквих случајева није ни било.

Напротив, новински наслови бавили су се најчешће случајевима презадужених учесника недавних ратова, самохраних мајки, пензионера којима су извршитељи надокнадама одрали леђа и без милости их избацили на улицу, не водећи рачуна да ли им је обезбеђен алтернативни смештај.

Због бахатости и алавости извршитеља на чије су се широке прсте жалиле странке, седамнаесторо их је у 2018. години разрешено дужности!

Посла је било и за министарку правде, из чијег се образложења поводом разрешења неколико извршитеља могло сазнати и да је просечна месечна зарада извршитеља невероватних – 107.000 евра! Неки од тада разрешених јавних службеника задужених за спровођење решења вишеструко су мимо закона повећавали износе надокнада за своје услуге.

ПО УГЛЕДУ НА ПОЛИТИЧАРЕ ИГНОРИШУ УСТАВ

Мало је то посла за извршитеље! Главни посао, са којим се, наравно, из политичких разлога нису ухва-

тили у коштац, иако их на то обавезује важећи Устав Србије, чека их у јужној српској покрајини, на Косову и Метохији.

Наравно да надлежни немају никакав релевантан податак о броју српских станова, кућа и имања које су противправно, протеривањем српског живља, населили Албанци.

Канцеларија за Косово и Метохију Владе Србије грађане који имају нерешене имовинско-правне спорове упућује на пет адреса на којима могу добити бесплатну правну помоћ. Осим у Београду, оне се на-

лазе у Краљеву, Нишу, Косовској Митровици и Грачаници.

Према проценама, српска непокретна катастарска имовина на Косову и Метохији чини 60 одсто непокретности. Углавном су је узурпирали Албанци. Ради се о милионима хектара плодне земље, кућама и помоћним објектима.

Јавни извршитељи се не могу подичити да су поступили и по једној пресуди о повраћају оште и узурпираних имовине, које су постале правоснажне и извршне – важно је да су зубе показали на српској сиротињи.

Пописује, на Бога не мисли!

ТЕРОР НАЗОВИВЛАСТИ ЛАЖНЕ ДРЖАВЕ КОСОВО И ЛИЦЕМЕРЈЕ ЕУ И САД

Пише: Смиљана Гламочанин Варга

Генерална скупштина Интерпола одбила је 20. новембра 2018. године захтев лажне државе Косово за чланство у тој међународној полицијској организацији. Србија је уз помоћ Русије и Кине извојевала ову победу истине, правде и принципа међународног права

УЗДАЛИ СЕ У ПРЉАВИ НОВАЦ

Мафијашка власт такозване државе Косово је била убеђена да ће њихова назовидржава бити примљена у Интерпол. У то су сами веровали, јер кад су они у питању већ деценијама не важе начела и

одредбе међународног права. Рачунали су и на „прљави“ новац од трговине дрогом, људским органима и разним криминалним делима, којим су подмићивали и подмићују бирократе и политичаре на Западу да лобирају у њихову корист. У то да ће овај пут Генерална скупштина Интерпола изгласати одлуку о пријему лажне државе Косово убеђивали су их њихови покровитељи и налогодавци из Велике Британије, Сједињених Америчких Држава, Немачке и Француске.

Суочена са реалношћу да је њихова мафијашка организација коју покушавају да представе као државу и суштински и формално непризната у свету, упркос томе што

су у политици и деловању евроатлантског савеза против Срба и Србије сва средства дозвољена, шиптарска квазивласт је почела да предузима исхитрене и нервозне потезе.

Дан након што је Интерпол одбио учлањење лажне државе Косово у ову организацију, 21. новембра 2018. године, назовидржава Косово донела је одлуку о увођењу стопостотне царине на производе из Србије. Одлука је донесена на седници такозване косовске владе на предлог такозваног министра трговине и индустрије Ендрита Шаље.

Назовипремијер Рамуш Харадинај је лицемерно рекао да је одлу-

ка донета ради заштите грађана Косова и додао да споразум ЦЕФТА више не важи. Споразум ЦЕФТА је у име такозване државе Косово парафирао УНМИК. Европски комесар за спољну политику и безбедност Федерика Могерини, која посредује у преговорима Београда и Приштине, позвала је назови власти назовидржаве Косово да моментално укину таксе на извоз робе из централне Србије на Косово и Метохију, а њену поруку је подржао европски комесар за проширење Јоханес Хан, који је истакао да су те мере у супротности са правилима ЦЕФТА.

ХАПШЕЊЕ ЧЕТВОРИЦЕ СРБА

Специјалне полицијске јединице на Косову РОСУ упале су 23. новембра 2018. око 4 ујутру у куће четворице Срба на северу Косовске Митровице и они су приведени уз брутално ударање пушкама и ногама пред децом и породицама. Око 6 сати тог јутра Срби на северу су активирали аларм који симболично позива на окупљање грађана. Сазнали су да су четворица Срба (Александар Ђурчић, Драгиша Марковић, Марко Рошић и Недељко Спасојевић) ухапшена, незванично под изговором истраге о убиству лидера Грађанске иницијативе СДП Оливера Ивановића. Одведени су у полицијску станицу у јужном делу Косовске Митровице, а касније истог дана изведени пред квазисуд у Приштини. Марковић, Спасојевић и Рошић су осумњичени за „споредне догађаје који су се десили у вези с убиством Оливера Ивановића”, а Александар Ђурчић за ометање овлашћених службених лица у вршењу службене дужности и за неовлашћено држање оружја и муниције која је наводно нађена у прслуку у близини места где Ђурчић станује. Ђурчићу су приликом хапшења нанете тешке телесне повреде.

Овој четворици Срба 25. новембра одређен је притвор од 30 дана. Смештени су у затвор високог ризика у Подујеву, намењен за извршиоце и осумњичене за најтежа

кривична дела, односно за оне који су опасни по безбедност осталих притвореника. Притвор им је 21. децембра продужен за још два месеца.

ВОЈСКА КОСОВА ПРЕСВУЧЕНА ОВК

Лажни косовски парламент усвојио је, 14. децембра 2018. године, без присуства посланика Српске листе, сва три закона којима се започиње процес трансформације Косовских безбедносних снага (КБС) у војску Косова. Тиме је прекршен низ споразума, укључујући и Бриселски споразум, као и Споразум о стабилизацији и придруживању. Сви закони и сви амандмани који су на њих предложени усвојени су једногласно и експресно, за око сат времена.

Кадри Весели, некадашњи вођа терористичке и зликовачке тзв. Ослободилачке војске Косова (ОВК) каже и да војска Косова, створена 14. децембра 2018. године, представља наставак Ослободилачке војске Косова (ОВК) и да ће имати око 5.000 активних војника. Харадинај је на свом Фејсбук профилу написао: „Стара војска, војска”, а медијима је рекао да ће њени припадници бити распоређени по целом Косову, на југу и северу. Тачи је поручио да је после две деценије напорног рада, коначно затворен процес „изградње државе Косово”. Напорним радом очигледно сматра монструозне злочине над Србима и нелојалним Албанцима.

КОСОВСКА ВОЈСКА ПРЕТЊА МИРУ

Стални представник Русије при УН Василиј Небензја поручио је 25. новембра 2018. године: „Одлука о трансформацији снага безбедности Косова у Оружане снаге Косова је флагрантно кршење Резолуције 1244 Савета безбедности која, како је поново нагласио генерални секретар, остаје главни међународно-правни документ за решавање косовског проблема.” Додао је и

да: „Излазак на сцену Оружаних снага Косова представља претњу миру и безбедности у региону и може изазвати нови оружани конфликт.” Европа је, према његовим речима, „килаво” реаговала на стварање војске Косова. Додао је да је Русија јако разочарана ставом ЕУ, која је тврдила да игра улогу објективног модератора, а толерише формирање војске Косова.

Небензја је позвао да се одлука о формирању косовске војске хитно повуче.

Руски амбасадор у Србији, његова екселенција Александар Василевич Чепурин, истакао је да је КФОР на основу Резолуције 1244 дужан да одмах изведе демилитаризацију и распусти било какве оружане снаге.

„Створен је осећај да је све допуштено и да су косовске власти некажњиве”, рекао је Чепурин. Указао је и на проблеме са којима се суочавају Срби на Косову и Метохији и упозорио да постоји велика опасност од избијања хуманитарне кризе због одлуке Приштине да уведе тарифе на робу из Србије.

Упркос томе што су званичници Европске уније и Сједињених Америчких Држава осудили привремене власти у Приштини и позвали их на укидање стопостотних такси Србији и на поштовање ЦЕФТА споразума и упркос чињеници да Влада Републике Србије није увела контрамере 28. децембра 2018. године, привремене приштинске институције одлучиле су да мера увећане таксе у износу од 100 одсто буде проширена и на робу страних компанија које имају погоне у Србији. То практично значи да у јужну српску покрајину без плаћања увећаног пореза неће моћи да уђе ниједна врста робе из Србије, без обзира на земљу њеног порекла. Одлука је и овај пут донета на предлог Ендрита Шаље. И овај пут су представници ЕУ јавно негодовали због такве одлуке, али никакве санкције онима који су такве одлуке донели и

спроводе их нису уследиле, тако да се поставља питање да ли су стварно Шиптари у овом случају отказали послушност својим газдама и повећали таксе „на своју руку” или је негодовање званичника Европске уније и САД само представа за јавност.

ТАКСЕ ОДАЈУ НЕРВОЗУ

Таксе су биле и повод за сукоб између Рамуша Харадинаја и Хашима Тачија, коју нису крили од јавности. Тачи је позвао на укидање такси уз аргументацију која се мање-више своди на то да они Сједињеним Америчким Државама дугују све, па тако и понизну и безусловну послушност ради спровођења америчких интереса.

Харадинај је одговорио: „Обећавам да ћу наставити овај пут. Ако ме велика сила (САД) и подметања буду оборили (са власти) и ван владе ћу наставити овај пут, како са улице, тако и са њиве или из шуме, и ако будем иза решетака, где је баш добро, ја ћу наставити (да делујем), али наше право ни-

ко не може да доведе у питање. То треба да схвате сви и нико нас не може поколебати. Ми ћемо ићи овим путем”.

Да ли на овај начин Тачи покушава да добије поене код покровитеља и спонзора из Сједињених Америчких Држава, а Харадинај поене и гласове код шиптарских екстремиста или су се обојица унервозила и уплашила од чињенице да њихова назовидржава ипак не постоји, да су им врата свих важних међународних институција затворена и да је Русија све моћнија и доследна у подршци Србији заједно са Кином... Биће да је и једно и друго у питању.

СРС ТРАЖИ УКЉУЧИВАЊЕ РУСИЈЕ И КИНЕ У ПРЕГОВОРЕ

Српска радикална странка већ ома пажљиво прати и анализира ситуацију на Косову и Метохији. Доследна својој одговорној политици и начелу да је национални интерес изнад свега, не користи сложену ситуацију за освајање по-

литичких поена несмотреним популистичким изјавама, свесна да би се тиме додатно отежао ионако готово неподношљив положај српског народа у јужној српској покрајини.

Српски радикали траже од власти у Србији да захтевају да се у даљи ток било каквих преговора везаних за Косово и Метохију укључе и преостале две сталне чланице Савета безбедности са правом вета – Руска Федерација и Народна Република Кина. Русија и Кина су осведочени борци за поштовање начела, принципа и одредаба међународног права и противници политике двоструких аршина коју Запад води према Србима и Србији. Представници Европске уније и НАТО нису и не могу бити непристрасни и објективни у преговорима Приштине и Београда, када су управо они налогодавци, финансијери и савезници шиптарских терориста, зарад чијих интереса су, бескрупулозно кршећи међународно право, 1999. бомбардовали СР Југославију.

Шиптари формирају војску, Запад ћути ...

ЕКСКЛУЗИВНО: КО ВЛАДА ЦРНОМ ГОРОМ И КОСОВОМ И МЕТОХИЈОМ?!

Пише: Душко Секулић

Прије петнаестак година главне обавјештајне полуге ЦИА за Балкан, или оно што је остало од СФРЈ, демонтиране су и пренете на Исток, док су послове држања под контролом политичких прилика на Балкану преузели Британци са својом МИ-6. У служби америчке обавјештајне службе су остали неки домицилни политичари, један број полицијских и војних генерала, сијасет богатих и моћних бизнисмена и медијских тајкуна. По снази ауторитета пред (другим) западним менторима, ова група „тастера“ је представљала и представља слику пропале трулекс закрпе. Освјежавање крви у веома моћној организацији, какве су данашње обавјештајне службе, представља се, у унутрашњим круговима, као „провјетравање“, што је, уосталом, уобичајена пракса, а када се примијени на наше, локалне прилике, лако је уочити да ту и није баш све у реду. Наиме, одавно се међу

плаћеницима и фаворитима америчке обавјештајне агенције не осјећају било какве значајније кадровске промјене, ни у квантитативном ни у квалитативном смислу. Оно што је свакако интересно јесте да уз осетно слабење америчког утицаја иде јачање рада британских обавјештајаца оличених у МИ-6.

РАЗАРАЈУЋЕ ДЈЕЛОВАЊЕ МИ-6 И ЦИА

У дјеловању ових служби, што се тиче српског народа на Балкану, нема значајнијих разлика. Обије су од старта дефинисале своје циљеве као акције на уништавању српског државног интереса, раде на разбијању српске државе, против легално изабраних руководства, економски слабе Србију, Републику Српску, уносе посебну деструкцију у културолошка кретања, подстичу наркома нију... слабе Црну Гору па и друге државе, посебно оне у којима још живи значајан проценат српског

становништва. Када се знају релације МИ-6 са властима у Приштини и Подгорици, усаглашеност њихових антисрпских акција није никакво чудо. Свакодневни ужасни притисци на српски народ у Црној Гори имају косметски печат, са потписом британске обавјештајне службе.

Недавно одржани избори у БиХ имали су посебну епизоду зачињену специјалним операцијама МИ-6 са централом у Сарајеву. Главни циљ специјалаца за обавјештајни рат било је уклањање Милорада Додика са мјеста првог човјека Републике Српске. „Општенародни бунт“ у Бањалуци, поводом убиства Давора Драгићевића, био је њихов изборни, данајски поклон Додику. Што је веома интересно, Додик добија значајну и одлучујућу подршку, по први пут, хелија Мосада у БиХ, као и Руса, који су све присутнији на Балкану. МИ-6 губи битку у Републици Српској али преко ноћи пребацује своју најбољу оператив-

ву у Подгорицу са циљем потпуне дестабилизације прилика на Косову и Метохији. Догађаји, који се сада великом брзином одвијају у јужној српској покрајини, имају потпис британске МИ-6. Албанско руководство, које је под британском и контролом ЦИА, добило је задатак да изазове крвопролиће, што им, за сада, не полази за руком. Србија је притиснута уза зид а игра се наставља, са том разликом да се у овај велики проблем све више укључују Русија и Кина са својим службама, и својим политичким чињењем штитећи интересе Срба и њихове државе. Ригидне одлуке власти у Приштини имају потпис МИ-6 и ријешеност да се ствари доведу до степена оружаног сукоба који се никако не би могао контролисати и зауставити само на територији јужне српске покрајине. Националне тензије увезане са тешким економским стањем би свакако експлодирале и у Црној Гори, а могуће и у Македонији, што Британцима (и осталим западњацима) никако не одговара, јер у потпуности контролишу власт у ове двије бивше републике СФРЈ. На-

кон великих поремећаја тешко да би се такав тренд слепог слеђења Запада икада наставио. Хапшење неколико Срба у Сјеверној Митровици је пар екселанс провокација приштинских власти, али и проба војно-полицијских јединица које су током 2018. године обучаване у специјалним камповима МИ-6. Међутим, након сирена за узбуну и изласка народа на улице Митровице, „специјалци” су се повукли, пославши још једну поруку да им клима на тој територији, по свој прилици, „не одговара”, нити ће им икада одговарати.

ПОЛИТИЧАРИ ПОД КОНТРОЛОМ СТРАНИХ СЛУЖБИ

Чврста контрола над онима у власти преливала се, неизоставно, и на најјаче опозиционе „партнере”, тако да је црногорска политичка сцена била под пуном контролом западних служби. Енглески обавјештајац Ентони Монктон је контролисао политичке одлуке ДПС-а и СДПР-а дуги низ година, али и доносио најважније одлуке у СНП-у, па и за вријеме

референдума о разбијању СР Југославије! Ентони Монктон је веома важна и утицајна личност на политичкој сцени Црне Горе, али и Србије. Његово име се све чешће помиње у вези са атентатом на Зорана Ђинђића у Београду. Он је био неформални шеф власти у Подгорици, али и ДОС-а у Београду, деценијама. Што се тиче Британаца и Американаца, он је био шеф одјељења МИ-6 у Београду којег ће пријатељи описати као „класичног шпијуна-џентлмена”. Водио је крикет-клуб у Београду и обављао све обавјештајне послове на релацији МИ-6 са обавјештајним операцијама у Подгорици и Београду. Син је виконта Гилберта Монктона и млађи брат Кристофера, савјетника Маргарет Тачер, који је, кад је ушао у озбиљније године, постао ексцентрични и гласни скептик који се бави климатским промјенама. Ентонијева рођена сестра била је Роза, позната као жена Доминика Лосона, уредника „Сандеј Телеграфа” и блиског пријатеља принцезе Дајане, која је касније трагично настрадала – убијена по налогу британског двора. Све

Седиште белосветске мафије - централа МИ-6 у Лондону

најважније политичке, економске и културне одлуке, како у Србији, тако и у Црној Гори, деценијама уназад доносио је Ентони Монктон.

Дио црногорске владе 1999. године доноси одлуку о „радној обавези“ за вријеме НАТО бомбардовања ових простора и тако блокира отпор западном агресору. Највећи дио црногорске парламентарне опозиције којом је „управљао“ Предраг Булатовић потписује са властима „пакт о миру или ненападању“ и директно чини услугу агресору на СР Југославију. Одласком неколико кључних професионалаца из Црне Горе (већина се преселила на исток), ЦИА препушта простор британској МИ-6, која веома брзо наилази на плодно тле за своје активности. Формирање „Црногорске православне цркве“ је дело Британаца, као и нека крупна политичка убиства. А када се зна да су политичари на црногорској и сцени Србије најкорумпиранији у овом дијелу свијета, онда се мо-

же претпоставити колико је штеточинство на дјелу по сам национални хабитус.

Октобар 2000. године је значајно и прекретницу у раду непријатељских страних служби на овом простору, гдје су главне америчка ЦИА и британска МИ-6, чији су официри припремили државни удар у Београду, паљевину националних институција, вршили вишемјесечну обуку активиста „Отпора“ у центру оформљеном у Будимпешти. МИ-6 преузима главну улогу на Балкану а ЦИА готово да напушта овај простор. Појављује се нови негдашњи директор АНБ. Ту се, на блиц, појављује и млађани амбициозни Игор Лукшић, који се брзо угасио. Ангажманом, такође АНБ. Викилик обавјештајне играрије у Црној Гори освјетљава са још неколико рефлектора. Ту се може наћи црно на бијело фрапантна чињеница да је добар дио „опозиције“ повезан и у колу са ЦИА или МИ-6. Посебно интересантна је активност високог официра

ЦИА, пуковника Лизе Мекејн, њени контакти, успостављене везе, утицај на власт и опозицију. Иза њеног представљања као „месије“ нових модерних свјетских политичких трендова, стајало је једино укључивање што више људи у новоуспостављене шпијунске мреже.

ЗАШТО ЂУКАНОВИЋ ВЛАДА ЦРНОМ ГОРОМ ТОЛИКО ДУГО?

До 2000. су главне акције осмишљаване изван граница СР Југославије, али од тада ЦИА и МИ-6 постају неприкосновени владари у новим колонијама на Балкану. Интересантна је појединост да је неколико припадника владајућег ДПС ешалона из Црне Горе, попут неких „опозиционих“ тастера, успјешно прошло обуку у Будимпешти и да су се веома брзо уклопили у политички живот. Оно што су научили у том полувојном кампу – да треба разарати све што је српско – наставили су да чине несмањеном жестином и до дана

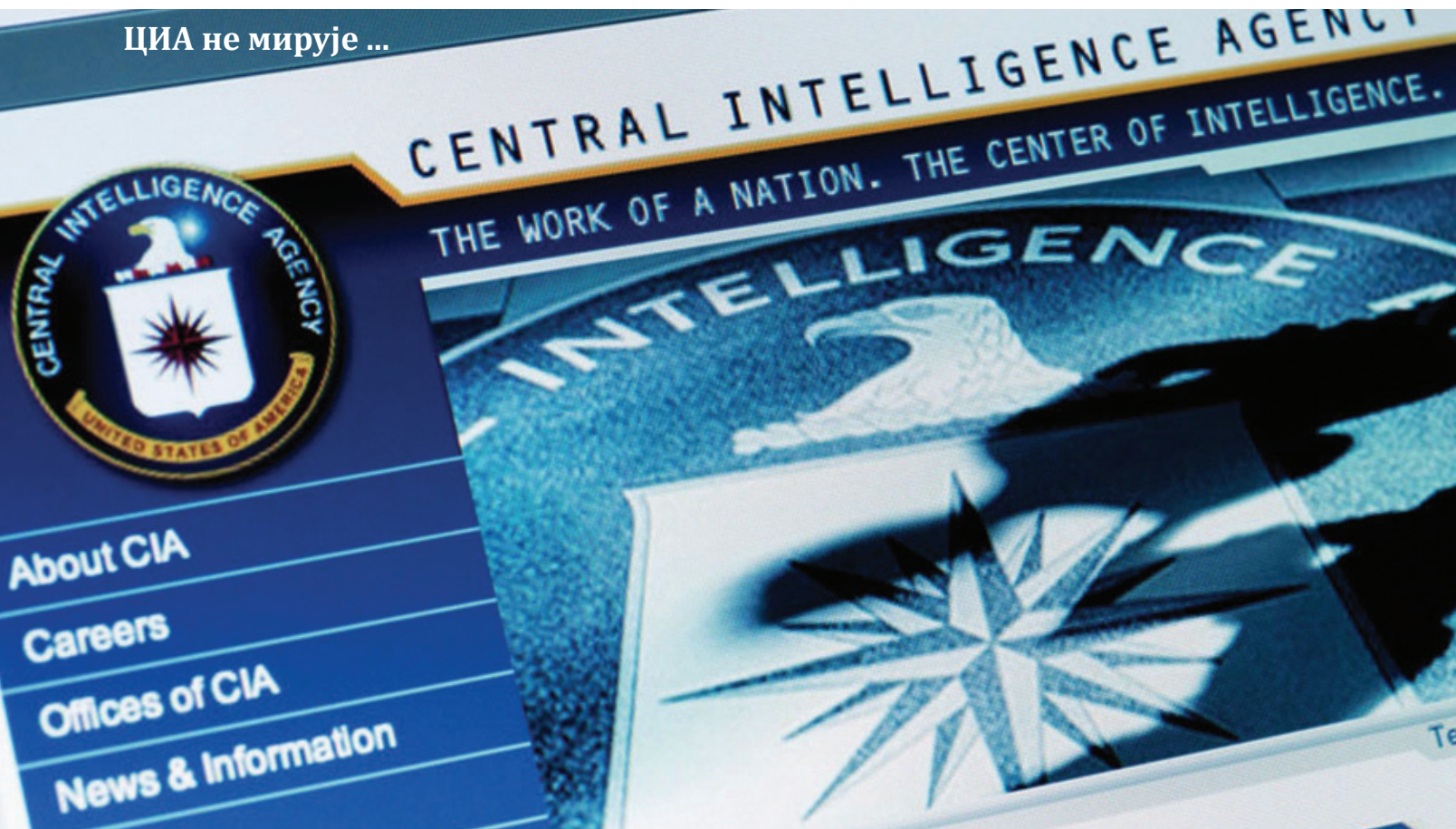
данашњег. Карактеристика стране агентуре у Црној Гори је свакако што ни после толико година није нађена замена за Мила Ђукановића, код кога се осјећа посебна безидејност и тапкање у мјесту, а поготово страх од сјутрашњице и сарадника. Оно што код њега није никако спорно јесте лојалност западним газдама и по тој особини нема такмаца на овим просторима. У једном тренутку такмац Ђукановићу за мјесто гаулајтера био је Ранко Кривокапић, члан неких тајних друштава, али је брзо био елиминисан унутрашњим обрачуном у коме је одлучујућу улогу имао Душко Марковић.

Немогуће је побројати сва непочинства као резултат активности америчке и британске службе, али је списак свакако подугачак. Још за вријеме СФРЈ многи су овдашњи политичари отворено, у највишим органима власти, радили искључиво у корист српске штете, а по налозима и плановима осмишљеним у страним, западним центрима моћи. То се није мијењало ни касније, осим што је интензитет агресије на српско на-

ционално биће бивао све јачи, директнији и суровији. Код разлаза црногорског комунистичког руководства 1997. године и расцепа на „унитаристе” и „сепаратисте”, а по изворима из књиге „Правила ћутања”, Момир Булатовић сасвим јасно указује на саму генезу и дубину црногорског расцијеп. Момир је персонификовао „унитарну” политичку линију, док је на другој страни Мило Ђукановић стао на чело „сепаратне”, коју је до тада вукао и стварао Славко Петровић, правник из Цетиња, председник ЛСЦГ. У поменутој књизи Булатовић оправдава свој политички дебакл чињеницом да је Ђукановић добио отворену империјалну подршку САД. Чак наводи податак да су му Американци (ЦИА) нудили милион долара да се повуче и да не прави проблем Ђукановићу у Црној Гори. А та отворена подршка Ђукановићу, који је пристао на сарадњу са ЦИА, је значила не само политичку потпору, већ и директну новчану донацију од неколико милиона долара. Државни секретар САД, Ричард Холбрук објашњава касније, у својим политичким мемоарима,

да су Ђукановићу омогућили да шверцом акцизних роба, „заради” 5,000.000 долара како би био лојалан политици САД. Конкретније, био им је потребан неко ко ће ући у директан сукоб са Србијом. Међутим, Холбрук закључује да је „виспрени” црногорски политичар „опувао” бар стотинак милиона долара! Холбрук не рони сузе за тим парама, јер тај новац није власништво пореских обвезника САД, већ само грађана Црне Горе. Тако је Ђукановићевим ангажманом побједила струја која је црногорску јавност и грађане полако увлачила у нови свјетски поредак, ЕУ и територију под пуном контролом западних обавјештајних служби, што је значило и њено пуно ангажовање на растакању српског националног интереса. Логичан след потеза предстоји на том пољу, па се у мају 2006. године „десио” референдум којим Црна Гора разбија СР Југославију. Као последњи у низу нечувених потеза, црногорска власт признаје квазидржаву Косово, јужну српску покрајину која је окупирана бомбама НАТО пакта 1999. године.

ЦИА не мирује ...

СТРАНЕ ДИРЕКТНЕ ИНВЕСТИЦИЈЕ У СРБИЈИ – НЕГАТИВНИ АСПЕКТИ

Пише: Милица Перић

Србија је у 2017. години била међу првих 15 европских држава по броју страних директних инвестиција. Према информацијама из медија, током те године отворено је више хиљада радних места широм Србије. Међутим, мало ко се запитао који су били услови поменутог запошљавања и на који временски период су ти људи примљени у радни однос. Да ли су подаци о броју новозапослених само део званичне статистике, чији је циљ представљање владајуће већине као успешне у смањивању стопе незапослености? Ко износи тачније податке: Фискални савет или Републички завод за статистику,

Петровић или Ковачевић? Под којим условима новозапослени обављају своје дужности на радном месту? Да ли су принуђени и да носе пелене како два минута паузе у раду не би утицала на губитак прихода или профита страног послодавца?

МАНИПУЛАЦИЈЕ БРОЈКАМА

Статистике страних директних инвестиција су веома проблематичне. Можда најрелевантнији податак који то показује јесте обрачуната сума страних директних инвестиција од 5. октобра 2000. до данас, која, према званичним подацима, износи преко 30 милијарди долара. Та сума се далеко разликује од

оне обрачунате и регистроване у званичним подацима матичних држава. Поставља се питање да ли су неке државе изоставиле да региструју овако релевантне податке и због чега. Да ли имају некакву забрану, да ли не желе да воде такву евиденцију или та врста података једноставно није јавно доступна? Можемо да нагађамо, што би нас довело до закључка да је свака од ових претпоставки донекле тачна. Уколико би била покренута акција сакупљања података о страним директним инвестицијама у Србији, врло брзо би се дошло до закључка да, нажалост, подаци о страним инвеститорима баш и нису доступни, барем ни у приближно релевантној мери потреб-

ној за дубље разумевање постојања и деловања страних фирми у нашој држави. Одређене информације о страним инвеститорима могу се пронаћи у званичним подацима, као и у медијима. Информације из медија често су контрадикторне и њиховим усвајањем јавља се ризик од стварања нерелне слике о страним компанијама. Углавном се могу прочитати хвалоспеви, који неретко постају предмет подсмеха, како је председник Вучић довео Американце, Италијане или Французе, како ће запослити две или двадесет хиљада радника и тако даље. Питање је колико су те информације тачне.

У званичним подацима се наводи да је дошло до бољитка, али очигледно незадовољство грађана то не потврђује. Оног тренутка када прочитамо да су радници у „Јури“ носили пелене за одрасле, виртуелна Србија активира се на интернету и креће да критикује владајућу коалицију, председника Србије, па и опо-

зицију зато што ништа не предузимају. Потом се „маркетиншки стручњаци“ и њима слични појављују на режимским медијима и „стручно“ објашњавају грађанима Србије наводну ситуацију – да је све бајно. И следи аплауз. Ако нема публике, водитељи увежбано понављају „Да, да“. Свака вест је у Србији актуелна свега неколико дана, па тако „Теокс“, „Јура“ и пелене и клањање кореанским газдама брзо одлазе у заборав. Потом се појави нека наредна вест о срамним и недопустивим условима рада у страним компанијама, опет прође пар дана и тако у круг. А бољитка заправо нигде!

Проблем са увидом у реалне податке о страним директним инвестицијама вероватно лежи у методологији прикупљања података или методологији њиховог обрачунавања. Поред тога, никако не можемо да се отргнемо помисли да је „нешто“ изостављено. Разлику у подацима сигурно стварају и реинвестирана

добит у једној земљи која се не бележи у другој, вредности кредита и начини њихове отплате и тако даље. У сваком случају, постоје међународне финансијске институције задужене за праћење података овог типа. ММФ, на пример, или Светска банка. Како онда немамо веродостојне, доступне и проверљиве податке? Можда зато што ове институције имају свог повериоца у Народној банци Србије или другим владиним или невладиним организацијама, који преузима податке које ове институције потом евидентирају у својим архивама. Можда...

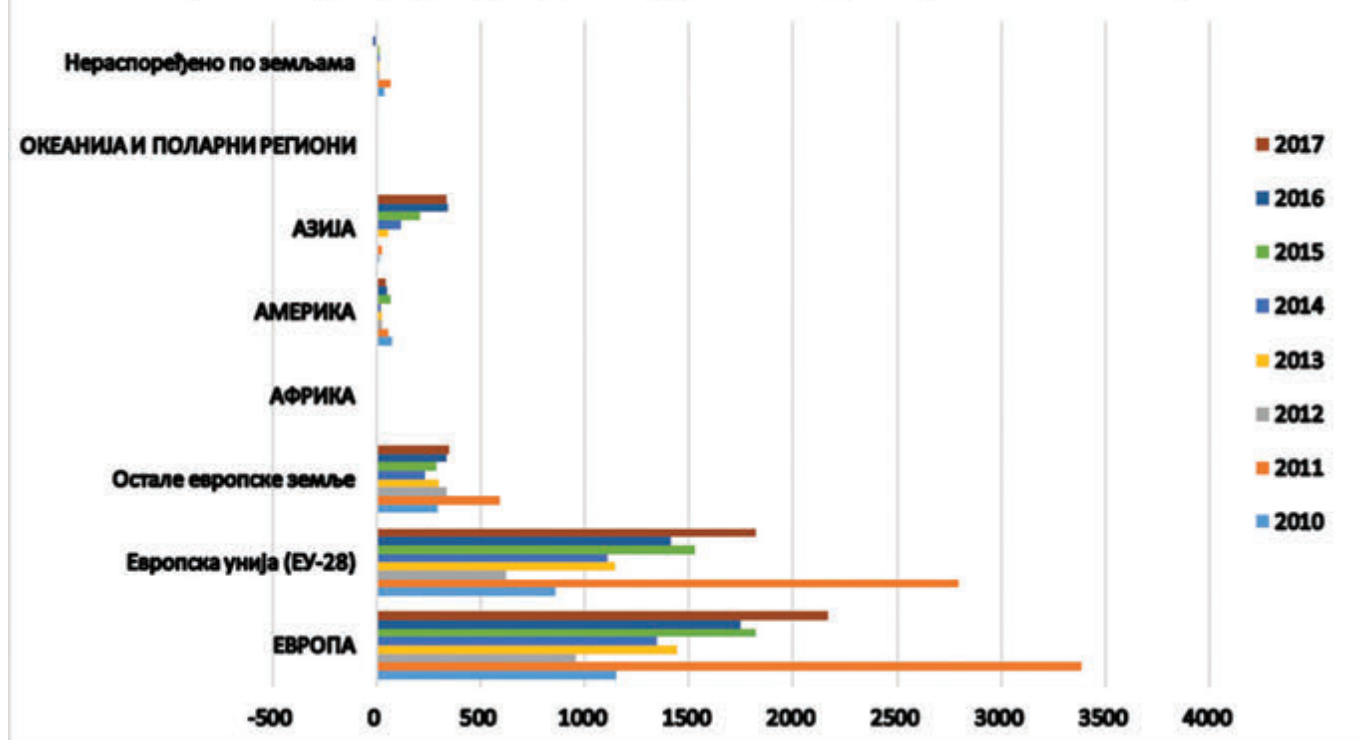
СРБИЈА С „ФИЈАТОМ“ НА ГУБИТКУ

Позабавимо се још увек актуелним примером страних инвестиција у Србији. Италијанска аутокомпанија ФИАТ аутомобили Србија, д.о.о (у даљем тексту: „Фијат“) је уписана у регистар Агенције за привредне регистре 14. октобра 2008. године, као

На посао са пеленама!

Прилив СДИ у Србију: од 2010. до 2017. године у милионима евра

привредно друштво у власништву италијанске фирме (66,67 процената или 304,5 милиона евра капитала) и Републике Србије (33,33 процента или 101,5 милион евра капитала). За изградњу нове фабрике у Крагујевцу узето је 500 милиона евра кредита од Европске банке, а Република Србија је дала гаранцију за 169,5 милиона евра.

Осврнимо се сада на биланс успеха ове компаније, који је доступан на сајту Агенције за привредне регистре, на основу кога можемо да пратимо „велики успех“ великог „Фијата“ у Крагујевцу. Током 2015. и 2016. године разлика између пословних прихода и пословних расхода није велика, али су, према завршном рачуну, пословне активности „Фијата“ пале у 2016. години. Међу смањеним пословним приходима били су приходи од субвенција који су у 2015. години износили 3,781 милиона динара, док су у 2016. години износили 2,493 милиона динара. То је свакако негативан податак за компанију. Држава је упутила нешто мање суб-

венције у 2016. години. Поставља се питање зашто уопште држава још увек субвенционисе „Фијат“. Према билансу успеха „Фијата“, пословна добит је била двоструко мања од прихода од субвенција – ето одговора на претходно питање. Држава даје субвенције да би се „Фијат“ представио као успешна страна компанија. Такав модел пословања није потребан у Србији, јер је држава на финансијском губитку. Србија се чак не може похвалити ни извозом „Фијатових“ аутомобила, те одржати баланс и тако зауставити критике. Међутим, „Фијату“ је добро – какву год добит да реализује, обавиће трансфер у матичну државу и она је свакако на добитку, каквом-таквом. Иначе, сваки извезени аутомобил произведен у „Фијату“ рачуна се као италијански, а не српски извоз.

ВРЕЋА БЕЗ ДНА

Када је реч о „Фијату“, вреди се подсетити дела конференције за штампу коју је проф. др Војислав Шешељ одржао још у октобру 2015. године:

„Експертски тим Српске радикалне странке утврдио је да ово није никакав велики извозни посао како се у јавности представља, већ је ово чисти извоз Италије, у транзиту преко Србије. Оваквим уговором (Уговор о заједничком инвестиционом улагању, који су потписали некадашњи челници досманлијског режима) подрива се економска моћ земље, а то је једно од најтежих кривичних дела. Српска радикална странка захтева да се одмах покрене истрага и да се сви кривци за склапање овако штетног уговора изведу пред лице правде и казне строго у складу са законом, а ми користимо ову прилику да обавестимо и институције Европске уније какав привилеговани третман има „Фијат“ у Србији, на штету српског народа и свих грађана Србије, а то представља и нелојалну конкуренцију другим фирмама из Европске уније, што је по њиховим прописима апсолутно недозвољиво. То је један од главних разлога што се овај уговор држи у тајности, дакле, да би се сакрио од контролних органа Европске уније и са друге стране, да би се сакрио од грађана Ср-

бије, да би могли да лажу грађане Србије како „Фијат“ доноси велику корист, како је главни извозник из Србије, како „Фијат“ крчи путеве изласка из економске кризе, а заправо „Фијат“ је врећа без дна у коју се непрекидно сипају огромне количине новца из републичког буџета Србије. „Фијатова“ фабрика аутомобила у Крагујевцу је воденични камен око врата српске економије.“

Пошто се „Фијат“ позива на извоз произведених аутомобила и наводно доприноси извозу Републике Србије, потребно је сагледати укупни извоз у односу на укупне стране директне инвестиције у Србији.

На основу једног спроведеног истраживања, утврђено је да стране директне инвестиције немају директног позитивног утицаја на извоз Републике Србије, што не важи за неке друге економије у транзицији, у којима стране директне инвестиције у значајној мери утичу на из-

воз у смислу квалитета и квантитета робе и услуга, што и јесте једна од улога страних директних инвестиција. У Србији је та улога изгледа остала само на теоретском и политичком нивоу. Стране директне инвестиције су, по природи, релевантно средство у земљама у којима је државна помоћ неефикасна. У Србији је то случај, а опет нема никакве користи од страних директних инвестиција. Улога страних директних инвестиција није само повећање извоза, већ, између осталог, и отварање радних места, запошљавање и на крају, наравно, веће зараде. Шта од тога ми имамо у Србији?

Спроведено истраживање на националном нивоу за период од 2005. до 2017. године је показало да пасива страних директних инвестиција (нето прилив) има слабу негативну корелацију са извозом (-0,289) која није статистички значајна, тако да пасива страних директних инвестиција није директно у ве-

зи са извозом. Судећи по овом резултату, страни инвеститори не обезбеђују довољно учешће у сектору извоза Републике Србије. Актива страних директних инвестиција (нето одлив) има још нижу негативну корелацију (-0,085). Ради подсећања и јасније слике о страним директним инвестицијама, пасива страних директних инвестиција је 2011. године достигла свој врхунац са 3,5 милијарди евра, док је Република Србија исте године остварила ино-инвестиције (активу страних директних инвестиција) у износу од само 225 хиљада евра.

ПЛАЋАЈУ „ФИЈАТУ“ ДА БИ ОСТАО

Свако ко се иоле разуме у финансијске токове, зна да се новац из буџета Републике Србије издваја и за стране инвеститоре. Ако стране фирме тако добро послују у Србији, што свакодневно имамо прилике да чујемо на телевизијама са нацио-

Штетни уговор са „Фијатом“ био је државна тајна док га Војислав Шешељ није представио јавности

**Припремљено
за неки тржни центар**

налном фреквенцијом, поставља се питање зашто онда црпе новац из буџета Републике Србије чак и након неколико година пословања у нашој земљи. Разумљиво је да држава домаћин понуди подстицаје страном инвеститору како би привукла страни капитал у своју земљу, али је несхватљиво да држава издваја огромне количине новца за стране фирме и након њиховог постизања успешног пословања на територији Србије. Такође је разумљиво да страни инвеститор тежи што већој количини подстицаја (материјалних или нематеријалних), као што је разумљиво да то не ради ни за чије добро изузев са своје сопствено. И сасвим је легитимно да неко ради да би зарадио. Од рудар до глобалног инвеститора. То не представља никакав проблем. Оно што је проблем јесте чињеница да Влада Републике Србије испуњава сваку жељу страног инвеститора и то на штету сопственог буџета, односно сопственог народа. Није проблем то

што „Фијат“ има подружницу у Крагујевцу, проблем је што Влада плаћа овој компанији да би ту остала. Није проблем то што стране фирме запосле десет наших радника, проблем је што се јавности саопшти да је запослено њих стотину, и проблем је што им је месечна нето плата 200-400 евра, с чим ни самац не може да преживи.

ЈЕФТИНА РАДНА СНАГА

Тренутни тренд на тржиштима рада држава у транзицији, којих је према класификацији УНКТАД-а за 2018. годину укупно шеснаест, представља пораст јефтине радне снаге. Да ли Србија обилује јефтином радном снагом? Нажалост да, као и осталих петнаест економија. Што се односа јефтине радне снаге и страних инвеститора у Србији тиче, ситуација је крајње алармантна. Ако страни инвеститор у својој држави главним менаџерима исплаћује месечну зарплату од пет хиљада евра, у Србији

их плаћа 500 евра. Замислите колико би менаџери који у Србији зарађују хиљаду евра и више били плаћени да раде нпр. у Немачкој! Други проблем са којим се Србија суочава у погледу јефтине радне снаге јесте емиграција. Око 40.000 српских грађана емигрира на годишњем нивоу. Велика већина одлази за стално. Просечан грађанин у одласку види спас – без обзира што у другој држави ради за само 200 евра више на месечном нивоу, када све сабере и одузме, предност је и то што се одласком ослобађа медијских лажи и нетачних информација које се свакодневно могу чути на свим телевизијама, нарочито у вези са страним директним инвестицијама и њиховим „доприносом“ нашој економији.

Најалармантнија вест у националном смислу свакако је податак да ће страни инвеститори моћи да откупљују земљиште у власништву Републике Србије. Страним инвеститорима може

За криминалне приватизације нико није одговарао

се допустити да изнајме некретнине на територији Републике Србије, може им се допустити да користе земљиште Републике Србије, да плате то коришћење и да се оно надгледа од стране Републике Србије, по уговору предодређеном на две или три године, на пример, али страним инвеститорима не сме се омогућити да откупљују хектаре и хектаре српске земље. Било би погубно занемарити тај национални фактор који захтева очување државних ресурса у домаћем власништву.

СРБИЈА МОРА ДА ЗАШТИТИ СВОЈЕ ИНТЕРЕСЕ

Србија не сме да дозволи да њени становници буду јефтина радна снага. Не сме да прихвати сваки страни услов, нити да се било коме повинује на своју штету. Србија мора да штити и негује своје таленте, а не да их пушта (или тера) да одлазе за стално ван граница своје отаџбине. Садашња власт већ ради

шта јој се прохте, и то на штету сопственог народа а ради личне користи режимских моћника. Ако томе убрзо не дође крај, у Србији ће заиста остати само ефективна јефтина радна снага (необразовани, посустали или они који немају избора) и опстати само криминалци и лопови и онај мали број срећника који је игром судбине поштено успео.

Важно је напоменути и да страни инвеститори не долазе само због државних субвенција и јефтине радне снаге, већ и због многих других погодности. Страни инвеститор у Србији плаћа мањи порез, некада га и не плаћа, а у неким случајевима му се плаћа из буџета. Преко субвенција, на пример. Дале, страни инвеститор ужива предности недовољно развијеног тржишта, јер зарађује тамо где се нешто ствара, а не тамо где је већ створено (развијена тржишта). Такође, финансијске спекулације и малверзације су изводљивије, од потписивања

разноликних уговора до коришћења ефеката девизног курса. Страни инвеститор ужива и погодности природних ресурса, дислокације операција, јефтиније производње, увоза полу производа на штету извоза земље домаћина, царинске привилегије и тако даље.

Скорија истраживања, између осталог, показују и да је прилив страних директних инвестиција, поготово до 2014. године, водио ка већој стопи незапослености у Србији, већој покривености увоза извозом, као и све већој задужености и расту спољног дуга. Ако се упореде само ставке прилива страних директних инвестиција и одлива дохотка од страних директних инвестиција (одлив девизних средстава), јасно се види да стране директне инвестиције стварају дисбалансни ефекат у платном билансу Републике Србије.

БИО ЈЕДНОМ ЈЕДАН ЕКОНОМСКИ ТИГАР. КАКАВ ТИГАР? СТРАШАН ТИГАР!

Пише: Марина Недељковић

Недавно смо имали прилику да чујемо сјајну вест како је динар током 2018. године стигао на вртоглаво друго место по јачини. Ова помпезна изјава у стилу „Какав смо ми мени економски тигар” стигла је, ни мање ни више него од гувернера Народне банке Србије Јоргованке Табаковић. И заиста, све би било сјајно да дотична госпођа и њен експертски економски тим нису пропустили да напомену „ситницу” да се ипак ради о бахреинском, а не српском динару. Додуше, можда смо и ми престроги у критици и схватању ироније целокупне ове ситуације, па не разумемо да у случају када месечно, само из једног извора, примате преко 700.000 динара, та валута и може бити поприлично моћна. А и ко се данас, реално, на тако одговорним позицијама меша у свој посао, па да зна да ли је у питању бахреински или српски динар. Тако постмодерно доба и развој технологије доноси и

читава поплаву нових занимања и професија, попут јутјубера, пратилаца, инстаграмуша, твитераша, а у Србији чини се и још неколико, попут професионалних примача плата у јавном сектору.

Оваква изјава гувернерке ни не чуди много имајући у виду да је један од министара недавно, без пардона, изјавио како је он стручан „финансиста”, вероватно алудирајући на опис особе која зна да барата новцем. Како каже она народна мудрост – видела се вила у чем није била.

Са друге стране, крај 2018. године донео је и статистички пресек основних економских индикатора, између осталог и висине просечне плате, која у нашој држави износи негде око 417 евра, уз напомену да је доста реалнији пресек плата управо онај који се креће између 25.000 и 30.000 динара. А у то колики смо „економски тигар” најбоље се можемо уверити ако одемо до најближе

пијаце и покушамо да купимо килограм кромпира или лука, који су ове зиме далеко скупљи од увозних банаана, ананаса, мандарина, поморанџи и осталог јужног воћа, што је изузетан парадокс за економски и аграрни профил земље као што је Србија, имајући у виду да је у последњих неколико година производња кромпира опала за 50%, а увоз овог поврћа постао неконтролисан и широко распрострањен. Све виђено даје слику неконкурентности српског кромпира у односу на увозни, дугогодишњег мукотрпног састављања краја с крајем српског сељака и тешкоћа око покривања основних трошкова производње, уз недостатак преко потребних државних субвенција произвођачима и заштите домаће пољопривредне производње.

Наш домаћи производ је много квалитетнији и богатији, али ретко ко од нас има прилику да га конзумира. Нажалост.

КУДА ПЛОВИ ОВАЈ БРОД?

Пише: Јелена Марковић

Где су данас млади Србије, зашто наталитет опада и куда одлазе најбољи студенти, о томе најречитије говоре подаци и бројке. Не желим да наше суграђане представљам као бројке, међутим, колико је стање алармантно најбоље се може видети управо кроз статистику.

МРАЧНА СТАТИСТИКА

А статистика је мрачна и говори нам да је од 2000. и чувених „петтоктобарских промена“ Србију напустило око 500.000 становника. Пластично представљено, то значи да смо у последњих 18 година изгубили становника колико имају цео Нови Сад и Ниш заједно, а бројка се повећава из године у годину, без тенденције опадања у ближој будућности.

Дакле, од изласка из „диктату-

ре“ и уласка у већ чувене „демократске промене“, људи беже и не планирају да се врате. Одлазе студенти, млади са тек добијеним дипломама, али и старији са целим породицама. Најчешће се као разлог наводи лош животни стандард који за последице има мале плате, немогућност налажења посла, превисоке трошкове живота, катастрофално стање у здравству и школству, корупцију, пораст криминалитета и крађе и пљачкање народа на свим нивоима.

Све наведено знатно утиче на квалитет живота, а самим тим посредно и на здравствено стање наших суграђана.

Наиме, суноврат животног стандарда у Србији довео је до многих проблема, који се често погрешно посматрају као узрок иселјавања, а у ствари су после-

дица система у којем живимо и лошег вођења државе од стране свих прозападних власти готово две деценије уназад. На делу је систематско кршење националног идентитета кроз наведене системе срозавања животног стандарда.

НАРОД ГУБИ ПОВЕРЕЊЕ ЗБОГ НЕОДГОВОРНИХ ПОЛИТИЧАРА

Народ, годинама обмањиван и убијан у појам, полако губи наду да ће овде икада бити боље. Закони који се доносе грађанима говоре да њихово мишљење и бољитак нису важни онима које су легално бирали на изборима, па услед тога многи престају и да излазе на изборе. Већ свима добро позната крилатица „Сви су они исти“ односи се на политичаре, који се доласком на власт

на волшебан начин богате, док народ, све сиромашнији, грца у дуговима и са великим осећајем горчине, сваке године око 35.000 становника напушта Србију. А све што се пласира кроз медије већ скоро две деценије, пажљиво је смишљано као својеврсна стратегија за убијање националног идентитета у Срба.

Чак и високообразовани исељеници пристају да у иностранству раде послове ван струке. Кажу – исплати им се, мирни су, а држава коначно брине о њима, не преживљавају као у Србији, већ, кажу, живе. И у Србији су радили послове који им нису у струци, али су једва крпили крај с крајем, трпели и гледали неправду за неправдом, а онда им је „прекипело”. И заиста, тако је. Власт у Србији као да систематски урушава морал народа, јер,

познато је да се најбоље манипулише људима који су убијени у појам, који изгубе наду.

Наша омладина не види перспективу и тешко се одлучује да заснива породицу, а нема вољу да се побуни или брани националне интересе, културу и историју. Све чешће, младе национално освешћене људе овде означавају као „фашисте”, говоре нам како не смемо да истичемо национална обележја, како кршимо мир и стабилност у региону, како желимо ратове и како смо канцерогене клице заостале из „мрачних деведесетих”. Међутим, чак ни у тим „мрачним деведесетим” народ није био оволико убијен у појам, а било је и тежих времена. Старији памте инфлацију, бонове, чекања у редовима за основне намирнице, али и поносно истицање српства и пркос према

свима онима који су тада желели да нам кажу да смо мање вредни, а тај пркос је био најјачи у доба највећих криза, посебно бомбардовања.

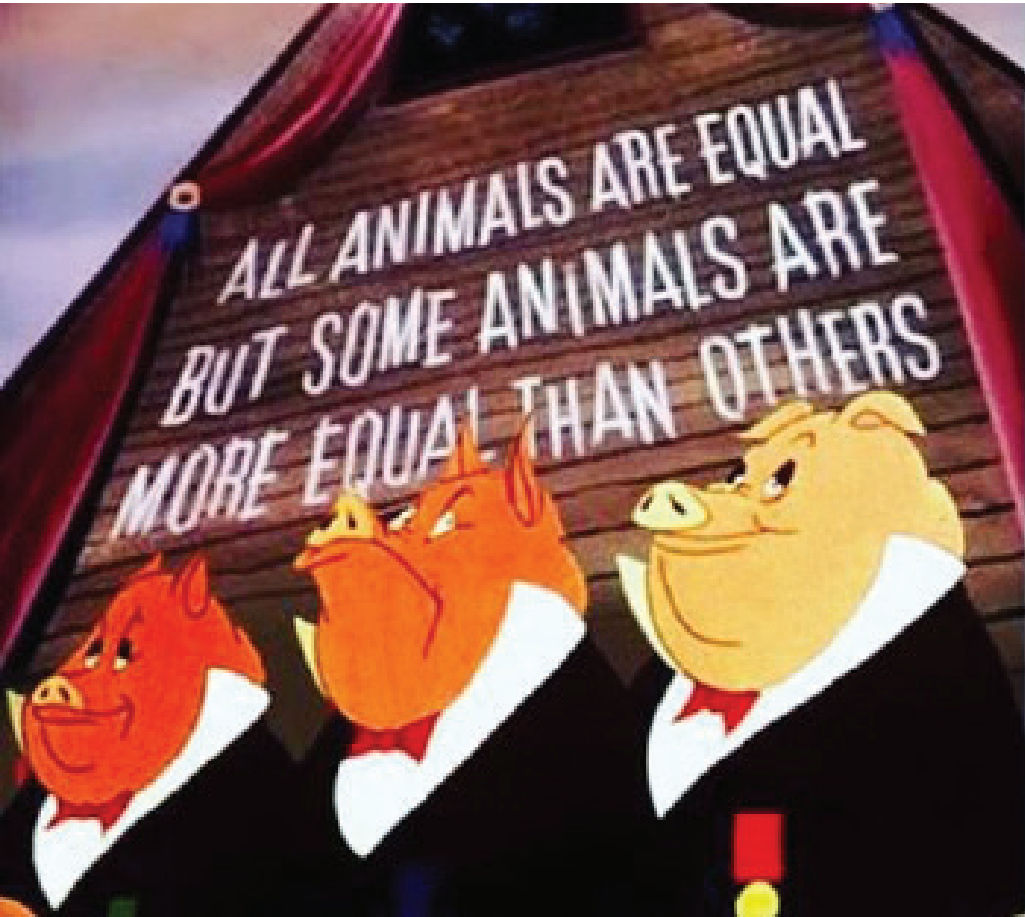
Подаци о енормном исељавању нам недвосмислено говоре да власти у Србији скоро две деценије не раде у интересу Срба, већ у интересу западних сила, које кроје нову мапу Балкана. Народ који је сит, збринут и срећан је народ који ће бранити своју државу, што Западу никако не одговара када су у питању њихови планови за контролисање држава на овим просторима и нови светски поредак.

Млади људи морају да се боре за бољи живот у Србији, на изборима. Овде. Не тамо негде. Србија је вечна док су јој деца верна!

Остајте овде ...

ДОБРОДОШЛИ НА ЖИВОТИЊСКУ ФАРМУ!

Пише: Марина Недељковић

Недавно ми је у руке дошао класик светске књижевности, једна од оних књига које смо сви ми некада давно прочитали, али тек касније током живота схватимо и откријемо њене праве вредности и пуни смисао. Ради се о Орвеловој „Животињској фарми”, изузетном ремек-делу, са невероватним социолошким импликацијама и закључцима који су данас, у овим бурним и турбулентним временима, чини се никада израженији и присутнији у свету око нас. А ви сами процените колико вас ова прича, у виду басне изречена на неких стотинак страна, подсећа или не, на појаве које примећујете свакога дана.

Наиме, ради се о следећим увидима:

1. Вођа је давалац сваког добра и носи заслуге за свако достигнуће или срећан тренутак у животу својих поданика животиња.

2. Легитимитет власти одржава се сталним застрашивањем животиња да се стара грозна власт свакога тренутка може вратити, уз сугестивно питање: „Да ли, браћо, то заиста желите”? Противник је увек крив за све, он из чисте злобе и мржње квари планове великог вође!

3. Неретко се дешава и да вођа покраде идеје од тих истих противника, да их представи као своје и убеди људе, пардон животиње, да је то тако и било од самог почетка и да их сећање не служи баш најбоље. Да ли верујете себи или великом вођи?

4. Друштвени положај вође и његових најближих сарадника постаје све отуђенији и издигнутији од остатка становника фарме, са видно појачаним повластицама, под паролом да су неке животиње више једнаке од других.

5. Фарма у једном тренутку постаје република, а председник је

(наравно) једногласно изабран! Зато што од њега нико боље, праведније и успешније не би водио фарму, на добробит и благостање свих.

6. Изасланици власти се у сваком критичном тренутку који потенцијално може водити побуну позивају на статистике које животињама објашњавају како све стално иде само на боље. Без обзира на то што им је тањир понекада празан и увече лежу без оброка.

7. Важан је утисак који ћете створити, а не реално стање ствари. „Ако то каже друг и вођа Наполеон (интелигентна свиња – предводник фарме) мора да је тачно”.

8. Конкуренцију, па још ако је интелигентнија и способнија од вође, под хитно морате уклонити и оптужити за велеиздају народних интереса. У вези са тим, пожељно је и забранити расправе, конструктивно надметање ставова, плурализам мишљења и критичко проматрање.

9. Није згорег ни да се као вођа, попут свиње Наполеона, окружите бесним „псима” који ће лајати, режати и штитити вас у сваком тренутку.

10. Понекада се ваља и позвати на пријатељска осећања између становника фарме и суседних фарми, иако знате да вас њихови станари презиру и желе део или целу вашу територију.

Ово маестрално дело, чија свежина, актуелност и оштрина никада не бледе, завршава се следећим речима:

„Животиње су споља гледале у свињу па у човека, у човека па у свињу, у свињу па у човека, али већ их је било немогуће разликовати”!

КОЗМЕТИЧКЕ ИЗМЕНЕ ЗАКОНА

Пише: Јелена Марковић

Измене Закона о високом образовању, усвојене у другој половини 2018. године, донеле су бројне новине, од којих је већина врло дискутабилна у погледу квалитета, али и реализације у пракси.

Законом о високом образовању у Националном савету за високо образовање број представника универзитета смањен је са 57 на 35 одсто, а у Управном одбору Националног акредитационог тела, од седморо чланова само је један кога предлажу универзитети.

Према изменама Закона о високом образовању неће се доводити у питање магистарске дипломе, као ни дипломе основних студија академцима који су испите полагали код професора са оспореним докторатима. Поставља се питање да ли су дипломе академаца који су полагали код професора

са спорним докторатима спорне. Ако вас оцењује неко чија је компетентност доведена у сумњу, да ли то значи да је и ваша диплома нелегална? Комисија за акредитацију и проверу квалитета је оспоравала квалификације одређених професора факултета и високих школа чији су докторати спорни, а Министарство просвете је овим изменама Закона њихову квалификованост учинило неспорном.

Бранко Ковачевић, члан Националног савета за високо образовање, наводи да није споран квалитет доктората, већ формално-правне мањкавости приватних факултета који су их издавали, те додаје да није тачно да у групи спорних има и државних факултета.

Међутим, ако погледамо шта би биле те формално-правне мањкавости, то се може односити рецимо на саму процедуру издавања

доктората, услове за израду доктората и слично. Поставља се питање, ако процедура или услови имају формално-правне недостатке, како онда сам докторат може бити у складу са законом?

Још једна новина коју доносе измене Закона, а која је у јавности изазвала конфузију, јесте финансирање Националног акредитационог тела, за које није јасно да ли се финансира из буџета или из сопствених средстава.

Из свега наведеног се може стећи утисак да нови закон, као и његове измене и допуне, доноси само козметичке промене које неће утицати на побољшање квалитета образовања у Србији, напротив, учиниће рад државних тела за образовање и проверу квалитета нетранспарентнијим и подложним још већем политичком утицају.

СТАТИ НА ПУТ ПРОПАДАЊУ СЕЛА

Пише: Сњежана Буних

Грађане Браничевског округа муче нерешени егзистенцијални проблеми. Пољопривредници најнезадовољнији

Браничевски окружни одбор је један од највећих округа у Србији. Град Пожаревац, као седиште округа, муче исти проблеми као и све општине које су саставни део округа – Велико Градиште, Голубац, Жабари, Жагубица, Костолац, Кучево, Мало Црниће и Петровац на Млави. Овај крај обилује плодном земљом и шумама, што пружа могућност да се пољопривредом осигура добар животни стандард, али...

Град Пожаревац, са селима која му гравитирају, је средина из које млади одлазе главом без обзира. Тренутно, у локалном парламенту Српска радикална странка не уче-

ствује у власти. О пропустима локалних политичара свако може да сазна из прве руке, од незадовољних грађана, јер владајућа гарнитура свакодневно даје обиље повода за то. Јавна је тајна да већ дуже време влада велики расцеп код њих, поцепали су се на три струје.

Такозвана опозиција је потписала споразум о заједничком деловању, под окриљем групе грађана Искорак, и то су учинили јавно. На њихов позив да им се и Окружни, односно Градски одбор Српске радикалне странке придружи, одговорено је јасним ставом да је то немогуће јер Српска радикална странка не може да води политику са људима који су припадали Демократској странци и који су се за време свог мандата веома огрешили о грађане, не испуњавајући своја обећања. Овом приликом користимо могућност да се наш глас чује путем текстова у „Великој Ср-

бији” како бисмо, поред политичке, изложили и ону другу страну, егзистенцијалну.

ПОЉОПРИВРЕДНИЦИ НАЈНЕЗАДОВОЉНИЈИ

Од великих производних погона у овом крају, као што су били „Бамби”, МИП, „Стижанка”, „Моравка”, „Ђеба”, није остало ништа. Велики део становништва се нашао на улици, и покушао да кроз приватни сектор оствари услове за каквуктаку егзистенцију. Многи од њих су се вратили селу, покушавајући да оживе пољопривреду. Данас су пољопривредници најгласнији у свом незадовољству. Прошле године су самоиницијативно блокирали сеоске путеве због цене горива и ниских откупних цена кукуруза и пшенице. Пољопривредник из села Лучица, Тихомир Јеремић, је на једној од седница Градског одбора саопштио да је његова борба

непрекидна и да ће ове године бити у преговарачком тиму синдиката Стиг за Браничевски округ. Његов вапај, као дугогодишњег члана Српске радикалне странке и угледног домаћина, је усмерен ка побољшању услова пољопривредника, односно нашег сељака, како он каже. Прва од ставки на листи је откупна цена пшенице, кукуруза, сунцокрета. Ту је и висока цена нафте, која је нашем сељаку неопходна за рад, и било би веома корисно када би та цена била знатно нижа. Он предлаже да се поведе рачуна о субвенцијама за регистрована домаћинства. Без помоћи државе, како напомиње, сељак не може опстати на својој земљи. У селу Живица, разговором са становницима, дошли смо до информације да је горући проблем за њих, који се већином баве узгојем крупне и ситне стоке и живине, то што немају могућност да стоку пласирају на тржишту. Тако су принуђени да је продају закупцима, који дају далеко нижу цену од званичне. Слични проблеми муче пољопривреднике свих села пожаревачког краја.

ХАОС У КАТАСТРУ

Што се тиче званичних институција, аутор ових редова може буквално скечеве да пише о њима. Једна од оних која предњачи у наопаком раду, тачније нераду, је катастарска служба. За један власнички лист сваком грађанину је потребно да узме пет слободних дана. Ни то не би био толики проблем, да на крају добијете препис власничког листа на којем пише да сте ви власник куће у суседној улици, а ваша кућа се води на бившег власника. Решење о порезу на имовину долази на ваше име, а на основу чега, то нико не зна. Оверите купопродајни уговор, платите порез на пренос, и плаћате порез десетак година на имовину која није у вашем власништву. И поред тога што сте предали папире за легализацију, на своје име, не можете добити власнички лист. У катастру се насеље у којем је поменута непокретност још води као њива. Ићи у поменуту установу и доћи до егзактних података ко је,

када и зашто заказао у свом раду, је немогућа мисија.

НАЈВЕЋИ ПРОБЛЕМ СУБВЕНЦИЈЕ

Општина Жагубица, удаљена око 80 километара од Пожаревца, је општина која је жива само понедељком, када је пијачни дан. Осталим данима су празне улице, празне продавнице. Дугогодишњи председник Општинског одбора Српске радикалне странке, пољопривредни инжењер, господин Стамат Миловановић, је проверени борац за право и правду. Велико домаћинство које одржава сам, и агенција која се бави регистравањем пољопривредних добара у његовом власништву, не остављају му баш много времена за ту борбу, али он упорно покушава. Истиче да су највећи проблем субвенције, које су, како каже, 2002. године биле 14.000, а сада су 2.000 динара. Како би му, као српском радикалу, било онемогућено да се бави својим послом, упоредо је отворена

агенција која услуге регистрације врши бесплатно.

Миловановић је учествовао у организацији протеста поводом повећања цена горива и том приликом је био упозорен да ће, ако настави са блокадом пута, бити ухапшен. Као резултат тога, и сам се пита да ли вреди производити пшеницу, кукуруз, да ли вреди гајити стоку. Очевидац је манипулације локалним буџетом. Највећи потрошачи горива су они који врше јавни превоз, они који обављају јавне радове. Евиденција утрошених средстава се не води, управљање општином је препуштено појединцима. Тренутно се води велика борба између општина Петровац на Млави и Жагубица око изградње мини-хидроцентрале на реци Млави. Ових дана били смо сведоци сукоба грађана ове две општине који су резултирали хапшењем појединаца.

МЛАДИ НАПУШТАЈУ СЕЛО

Према изјавама Аце Николића из Великог Градишта, који посе-

дује једно од највећих имања, проблеми су још ширих размера. И он се фокусирао на откупну цену жита, која је 2002. године била 26, а сада је 13 динара. Сељаку све паре одлазе на гориво. Откупна цена млека које има 4,8% масноће је 24 динара, са ПДВ-ом од 26 динара. На тржишту је скупља цена флаширане воде од откупне цене млека. То је резултирало тиме да село Камејево има само једно домаћинство које има краве, па се наш саговорник нашалио на ту тему тврдећи да ће, ако овако настави, деца из села ићи у зоолошки врт да виде краву.

По речима Радомира Петровића, председника општинског одбора Српске радикалне странке у Кучеву, и политичко-економска ситуација на овој територији је веома лоша. Откако су одржани локални избори, затворена су једина два друштвена предузећа: Шик Кучево и Кречана, а радници отпуштени са посла. Они који тренутно раде су запослени у локалној администрацији, комуналном предузећу, здравству, школи

и малобројним приватним радњама. Раније прилично развијена пољопривреда је готово потпуно уништена. Њоме се сада баве старачка домаћинства а ретко млађи људи који нису успели да оду у иностранство. Основне школе имају упола мање ученика него раније, а један број основних школа је и затворен због недостатка ученика. Готово сви који раде у локалној самоуправи и друштвеним организацијама су под контролом локалне власти, која је настала, да напоменемо, искључиво крађом мандата Српске радикалне странке. Под њиховом контролом су и приватне радње. Потпуна лојалност власти, односно појединцима у Кучеву, је услов да раде. У овом периоду није направљен ниједан пројекат који би обезбедио да се млади запосле. Сходно томе, општински одбор Српске радикалне странке Кучево ради на окупљању грађана који су незадовољни оваквом локалном политиком у циљу изналагања решења која би помогла младима да остану у овој општини.

БИВОЉЕ МУКУ МУЧИ СА ВОДОМ

Пише: Вељко Стајковић

Мештани Месне заједнице Бивоље (Град Крушевац) често имају много проблема, а један од највећих су старе водоводне цеви које једном у недељу дана пуцају и грађани немају воде ни за пиће ни за туширање, већ морају да посећују рођаке и пријатеље и да се тако сналазе за воду. Ова невоља мучи становнике Бивоља већ годину дана. Људи проблем пријаве Водоводу, али без неких великих резултата. Наиме, мајстори из Водовода тренутно поправе цеви и људима се вода врати, али са slabим притиском. Након недељу дана воде опет нема. Желимо да локална власт у Крушевцу стави нове водоводне цеви и да се тај проблем већ једном озбиљно реши.

Други проблем који мучи мештане Бивоља је загађивање реке Расине и депоније око те реке. Крушевац има обиље природних

богатстава, а једно од њих је река Расина која протиче кроз Месну заједницу Бивоље. Ову реку људи лети користе како би се мало расхладили. Током последњих неколико година река постаје све загађенија, у њу се изливају отпадне воде, бацају се угинуле животиње, а око реке су, нажалост, почеле да ничу и депоније.

Јавно комунално предузеће Крушевац ништа не предузима по том питању. Желимо да наш Крушевац буде леп и чист град без загађивања животне средине и да се тај проблем у најскорије време реши.

НЕЋЕМО ОДУСТАТИ ОД ИГРАЛИШТА

Још један велики проблем који мучи мештане Месне заједнице Бивоље је положај фудбалског клуба „Борац“ из Бивоља. Овај клуб, основан 1921. године, има велику историју и сјајну про-

шлост. „Борац“ из Бивоља представља цело Бивоље на фудбалским такмичењима у Србији и најстарији је клуб у Крушевцу. Месна заједница заједно са локалним властима у Крушевцу жели на силу да нам узме игралиште фудбалског клуба „Борац“ да би инвестирали и градили зграде и друге објекте, чиме би се угашио овај фудбалски клуб, а гашењем овог клуба гаси се и битан део идентитета грађана Бивоља.

Ово игралиште је уништила поплава која је задесила Крушевац пре неколико година. Председник Месне заједнице Бивоље то користи и сада жели да преда граду оно што припада свим грађанима Бивоља. Нећемо тако лако предати игралиште нашег фудбалског клуба, који свима нама толико значи и у којем су играли наши очеви и стричеви, а касније и ми млади. Борићемо се до краја и сачувати оно што је наше!

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ У ЕМИСИЈИ „УПИТНИК”

Председник Српске радикалне странке гостовао је крајем децембра 2018. године на Радио-телевизији Србије у емисији „Упитник”. Иако се налази на челу највеће опозиционе странке, која у Народној скупштини има 22 народна посланика, Војислав Шешел је ретко у прилици да гостује на јавном сервису грађана Србије, због чега је са задовољством прихватио позив за учешће у „Упитнику”. Термин у емисији која траје мање од један сат, лидер радикала делио је са још тројицом политичара: потпредседником Главног одбора Српске напредне странке Миленком Јовановим, председником Демократске странке Зораном Лутовцем и чланом председништва Покрета социјалиста Ђорђем Комленским. Упркос томе што није имао много времена на располагању, Шешел је успео да упуту неколико важних порука грађанима Србије.

Он је пре свега истакао да у 2019. години Србија мора да се

отараси илузије укључивања у Европску унију. Навео је да је свима постало јасно да се то никада неће десити, а да би европске интеграције, када би неким случајем биле спроведене до краја, српском народу донеле огромну несрећу. Он је поновио став Српске радикалне странке да је Србији место у евроазијским интеграцијама и да наша држава мора да пожуре како би надокнадила изгубљено на том путу. Лидер радикала такође је изнео став да би Србија требало да се укључи у ОДКБ (Одбор договора о колективној безбедности – војни пакт који предводи Русија) како би се обезбедила од било каквих даљих насртаја од стране НАТО пакта.

Председник Српске радикалне странке истакао је да је један од највећих изазова са којима се Србија тренутно суочава проблем Косова и Метохије. Шешел је навео да би српска влада под хитно требало да поднесе зах-

тев Влади Руске Федерације и Народне Републике Кине да се и оне, са својим контингентима, укључе у војне структуре КФОР-а на Косову и Метохији како би се успоставила равнотежа и како би оне додатно заштитиле тамошњи српски народ док се косовскометохијски проблем не реши у целости. Према речима др Шешела, решавање тог проблема је такође једна врста великог изазова. Србија мора настојати на решавању, али без претеране журбе и брзоплетости. Проблем настао на територији јужне српске покрајине мора бити решен у складу са Уставом Србије, што значи да се не доводи у питање хоће ли Косово остати у саставу државе Србије или не. Војислав Шешел је недвосмислено истакао да не сме бити говора о независности Косова и да оно мора остати у саставу Србије.

Шешел је такође упуту критику на рачун режима због слабих резултата постигнутих у борби против криминала и корупције и подсетио да је много обећавано на том плану. Представници владајуће коалиције нису имали одговор на питање због чега ниједан представник претходне власти није ухапшен и процесуиран иако су њихове малверзације познате широј јавности а правосудни органи имају све потребне доказе.

Он је такође критиковао рад Народне скупштине и навео да се посланици опозиције суочавају са веома озбиљним проблемима, с обзиром на то да српски парламент тренутно не функционише по узору на старе демократске парламенте. Навео је да је неodrживо и немогуће да се десетине тачака дневног реда спајају у једну јединствену расправу и да новчано кажњавање посланика под хитно треба укинути јер таква пракса директно гуши демократску слободу и ограничава ток расправе.

Остала издања

НАЈНОВИЈЕ НАУЧНО ДЕЛО ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

У СРЕБРЕНИЦИ НИЈЕ БИЛО ГЕНОЦИДА - У ТРИ ТОМА

